

PETR SKYBSKÝ

OSUDY CIKÁNSKÉHO KMENE

TRADES 2.

SHOHRECA

1. KAPITOLA... ÚTĚK DO HORA ČERNÁ VLAŠTOVKA

Jeden malý chlapec utíkal od svého domova, za ním se šířil temný kouř a zoufalý křik. Měl veliký strach, plakal a rychle klíčkoval mezi stromy. Mami, tati, kde jste?“ Plakal, doběhl k jednomu pařezu a lehl si do hustého porostu, tam usnul. Psal se rok 1299, kdy Morava v těchto časech byla velice neklidná. Chlapec se jmenoval Julián, byl schoulený do klubička a tvrdě spal. Když se probudil, vstal, přetřel si oči, zjistil, že je už tma a rozhlížel se kolem sebe. Báł se hladových vlků, ale našel odvahu a smělym krokem mířil přímo k potůčku. Najednou zaslechl osmanskou hudbu, která se ozývala snad po celém lese, možná i po horách. Kráčel kolem potůčku, ocitl se u dvou velikých smrků a zahlédl mnoho stanů, u kterých postávali osmanští bojovníci. Všimla si jej jedna černovlasá žena, přiskočila k němu a ptala se: „Co ty tady děláš a jak se jmenuješ, chlapče?“ Julián se jí nebál a směle odpověděl: „Jsem Julián a utíkám před církví. Nechci do kláštera. Mou matku církev obvinila z čarodějnictví a upálila jí, mého otce zabil.“ Černovlasá žena se na něho usmála a podotkla: „Tak pojď k nám a chovej se tady jako doma. Posad' se a pokud máš hlad, tak ti vojáci dají pečenou srnu a chleba. Také dostaneš džbán vína.“ Chlapec Julián jí poděkoval, nenechal se pobízet a ihned se pustil do jídla. Když se najedl, napil, slušně poděkoval. Černovlasá žena mu pohlédla přímo do očí a otázala se ho: „Nechceš se pomstít?“ „Ano, odvčtil dychtivě, : ale jsem ještě malý. Nedokážu to.“ „Dobrá přikývla, : pokud dokážeš vyhnat medvěda z jeskyně, tak jsi náš a dostane se ti pomoci, Juliáne.“ Julián zapřemýšlel, pak se ozval: „Dobře, vyzenu ho, ale potřebuji k tomu oheň. Moc dobře vím, že se medvědi bojí ohně. A ještě něco. Jak ti říkají?“ Černovlasá žena se usmála a odvětila: „Jsem Černá Vlaštoverka, v Osmansku mi říkají Negro Trago, cikáni mi zase říkají Ďablová nevěsta.“ Jinak se jmenuji Shohreca. Vyber si.“ Julián se usmál a odvážně promluvil: „Budu ti říkat Vlaštovko, je to lepší a veselejší.“ „Dobře, Juliáne, platí. Tady máš pochodeň a jdi vyhnat medvěda. Pokud to dokážeš, přijdeš za mnou a já ti dám pomocnou ruku.“ Julián souhlasil, vzal si hořící pochodeň a s pomalým krokem mířil přímo k malé jeskyni, ve které údajně sídlil medvěd. Přistoupil k jeskyni, tak trochu se bál, dodával si odvahu a ptal se sám sebe: „Co když na mne zaútočí? Stihnu utéci?“ Vešel do jeskyně, začínal hulákat jako pomintý. Z jeskyně se ozvalo medvědí bručení, chlapec tak trochu nejistil, ale v mysli měl jednu věc. Touhu se pomstít za své rodiče a tak hulákal ještě více a oháněl se pochodní na všechny strany. Medvěd vstal, přiblížil se k němu, postavil se na zadní nohy a zařval. Julián se jej tak trochu lekl, ale dodával si odvahu, medvěda trochu popálil svou pochodní a křičel. Medvěd dopadl na přední tlapy, obešel jej a utíkal z jeskyně ven, potom chlapec zaslechl pád bezvládného těla huňatého medvěda. Julián vyšel ven, spatřil Shohreca, jak v ruce svírá zakrvácenou sekýru a usmívá se na něho. „To byla rána, Vlaštovko!“ Ozval se s obdivem Julián. „Tak, zasmála se černovlasá, : jdi ke stanům a já tam za chvíli přijdu. Posad' se a čekej na mne u stanů.“ Julián přikývl, odkráčel ke stanům a posadil se na pařez. Shohreca se podívala na silné muže a poručila: „Venďte toho medvěda a postarejte se o něho. Já jdu za tím chlapcem. Jak se s ním domluví, dám pokyn ke sbalení našeho tábora a vydáme se na cesty.“ „Ano, má paní.“ Ozval se jeden osmanský bojovník, který kráčel přímo k mrtvému medvědovi. Shohreca přišla k chlapci, pohládila jej po vlasech a pochválila ho: „Jsi velice odvážný, Juliáne. Dostane se ti mé pomocné ruky a ještě ode mne dostaneš nějaké dary. Co by sis přál?“ Julián se na ní podíval a

slušně odpověděl: „Chtěl by se pomstít za rodiče. To je vše, co si přeji.“ Shohreca se narovнала, usmála se a pověděla: „Dobře, Juliáne. Máš mé slovo. Ukáž mi tvůj kraj a já jej srovnám se zemí. Dále. Jako dar dostaneš malého koně, šavli a měšec dukátů. Znáš cestu do svého kraje?“ „Ano, Vlastovko. Není to daleko. Je to hned za lesem.“ Ostatní osmanští bojovníci už pochopili, že budou balit tábor a vydají se na cesty. Shohreca se usmála a vydala příkaz: „Chlapi, balte stany a jedeme do jeho kraje! Ukáže nám cestu, srovnáme ho se zemí a pak se vrátíme do Osmanska!“ Muži jí poslechli a začali balit své stany. Julián se podíval na Shohrecu a ptal se: „Do Osmanska? To tam mám jít s vámi?“ „Ano, chlapče. Rodiče už nemáš a ty jsi v bezpečí a pod mou ochranou, takže se nemusíš ničeho bát.“ Osmansko se stane tvým domovem.“ Julián nic před sebou neviděl, jen pomstu, ani netušil, s kým se dáva do spolku. Shohreca byla velice bohatou ženou, na jihu Osmanska vlastnila veliké panství a konkurovala tak sultánovi. Byla i znamenitou bojovnicí, takže si na ní nikdo nedovolil, ale zatím její činy byly čisté. Byla zatím bez poskvrny, ale každý věděl, že se to brzy změní. Když sbalili veškerý tábor, byli připraveni na cestu. Malý Julián se podíval na Shohrecu a ptal se: „Kam potom půjdeme, když se pomstíme?“ „Do Osmanska, Juliáne. Tam ti nebude chybět nic. Naučíš se číst, psát, počítat a nakonec budeš bohatý.“ To se Juliánovi velice zalíbilo, s radostí naskočil na malého koníka a beze slova následoval černovlasou ženu, která dáva pokyn svým mužům: „Kupředu!“ Několik desítek bojovníků se dalo na svých koních do pohybu a následovali jí. Když dorazili na to místo, pohled na hranice byl velice žalostný. „Na druhé hranici byla spálená má maminka. Už tam není.“ Rozplakal se Julián. Shohreca k němu přišla, seskočila z koně a poručila jednomu bojovníkovi: „Zabav ho nějak. Postarám se o to, aby zde nezůstal ani jeden neživý. A na chvíli si s ním hraj.“ Bojovník jen přikývnul, usmál se a zavolal si k sobě Juliána. Chlapec se uklidnil, přišel k bojovníkovi a začínal si s ním hrát. Ostatní válečníci vyčkávali na příkaz své vůdkyně. „Tak, řekla si pro sebe, : je na čase jim něco ukázat. Dvacet mužů půjde se mnou a srovnáme tento kraj se zemí. Jdeme!“ Muži jí poslechli a mířili přímo za ní. Dorazili k jednomu kostelu, u kterého postával jeden mnich, všiml si jich a ptal se: „Co si žádáte?“ „Jsem Černá Vlastovka. Hledám vraha, který zabil rodiče malého Juliána.“ Mnich se na ní podívala a rychle odpověděl: „Ano, znám toho chlapce. Musí jít do kláštera a tam se stane mnichem.“ Shohreca si vytrasila šavli a poznamenala: „On je se mnou a se mnou zůstane. Mnichem nebude. Julián si přeje, aby smrt jeho rodičů byla pomstěna. A já to udělám.“ Mnich se uklonil, rychle vběhl do kostela a za nemalý okamžik se vrátil i s jedním inkvizitorem. Shohreca se usmála, podívala se na něho a poznamenala: „Vidím, že tvůj vzhled mi vyrazuje, že ty jsi vrahem matky Juliána.“ Inkvizitor se zamračil a ozval se: „Ano, ale nejsem vrah, jen soudce. Matka Juliána byla čarodějkou a praktikovala čarodějnictví. Jeho otce jsme museli zabít, jinak by nebyla souzena, bránil jí. Kde je Julián?“ „Je se mnou, inkvizitore a tak to zůstane.“ To se mu samozřejmě nelíbilo a ohradil se: „Ihned ho přiveď zpátky. Nevím sice, co jsi zač, ale přiveď ho zpátky. Pokud jej nepřivedeš, uděláme to sami.“ Podíval se na pravou stranu, tiše se usmál, zjistil, že k němu míří vojáci, kteří sloužili církvi. Shohreca neprojevila žádný strach, usmála se a podotkla: „To jako má být vyhrůžka?“ „Ber to jak chceš, žena, ale nikdo nemá právo diktovat církvi. Říkám ti to po dobrém. Přiveď Juliána. Pokud to uděláš, nechám tě odejít.“ Shohreca se zasmála a pravila: „Jsi velice slabý inkvizitor a není problém tě sprovodit ze světa.“ „Vojáci, rozkázal inkvizitor, : chopte se jí! Bude obviněná za pobuřování! Chopte se jí!“ Černovlasá žena se usmála a také dala příkaz svým bojovníkům: „Všechno zničit a pobít! Pokud mají něco vzácného a drahého, všechno vezte!“ Před kostelem vznikla pořádná bitka mezi vojáky a osmanskými bojovníky. Inkvizitor už začínal mít z ní strach a ptal se: „Co jsi zač?!“ „Jsem Černá

Vlaštovka. Tak mi říkají.“ Osmanští bojovníci vypálili celý kostel, jen pobili své nepřátelé. Jeden mnich si lehl na zem a dělal ze sebe mrtvého, pak vstal, co se kolem něho děje. „Je mrtvý, poznamenal osmanský bojovník a kopl do něho, : ten u sebe nic nemá.“ Začínal se věnovat prohledáváním chýší a chatrčí. Inkvizitor si vytasil šavli a zařval: „Černá Vlaštovko, vyzývám tě k boji!“ Shohreca se usmála, přistoupila k němu a pověděla: „Jsi na mne velice slabý, inkvizitore. Stačí jedno mávnutí a hlava ti spadne na zem. Nechám tě naživu. Jsi pro mě nic. Jen pouhý řeholník, který dělá obyčejným lidem jen peklo.“ To se mu nelíbilo, vrhl se přímo na ní, Shohreca se ohnala svou šavlí, jeho hlava dopadla na zem a tělo padlo bezvládně k zemi. „Co teď?“ Zeptal se osmanský bojovník Shohrecy. „Zapal mi pochodeň a podpálím celé území. Pak se vracíme zpátky k lesu a zítra za úsvitu razíme do Osmanska.“ Bojovník připálil pochodeň a podal ji jí. Shohreca naskočila na svého koně, obíhala celé území a vypalovala jedno stavení za druhým. Mnich, který hrál mrtvého, tak na chvíli otevřel oči a pomyslel si: „Ta žena, to není žena, ale ďábel.“ Rychle zjistil, že se blíží k němu, rychle zavřel oči a dělal mrtvého. Shohreca seskočila z koně, podívala se na něho a pomyslela si: „Jde vidět, že to byla malá vesnice, vlastně už není. Vesnice inkvizitorů.“ Kopla do něho, nasedla na koně a dala pokyn svým mužům: „Vracíme se zpátky!“ Ostatní naskočili na své koně a uháněli přímo za ní. Mnich otevřel oči, zjistil, že jsou pryč, vstal a to, co před sebou viděl, tak na to nikdy nezapomene. Před sebou viděl hořící stavení, chatrče, chýše i kostel a na zemi mnoho mrtvých. Prohledával hořící obydlí, ale v nich nenašel ani jednoho živáčka. Poklekl na zem a zařval: „Já jsem říkal inkvizitorovi, aby toho Juliána nechali na pokoji i jeho rodiče! Tady je výsledek!“ Vešel do menšího kláštera, který byl také v plamenech, naštěstí byl celý kamenný, jen střecha byla ze dřeva. Vběhl do své komnaty, stihl si sbalit věci, pak rychle vyběhl a střecha se propadla. Oddychl si a řekl si pro sebe: „Ještě chvíli a bylo by po mně.“ Raději prošel celé okolí, nikoho živého nenašel, vypadalo to, že v tomto území byl sám. „Kam teď?“ Problýsklo mu hlavou. Zavřel oči, poklekl a začínal se modlit. Když ukončil modlitbu, zapřemýšlel: „Slyšel jsem, že se vrací zpátky a pak jedou do Osmanska. Vypadá to, že to jsou osmané. Ale tu jsou černovlasou ženu, tu si zapamatuji. Tu mi z hlavy nikdo nevymaže.“ Byl v pokušení jít do Říma a požalovat se papeži, ale dorazí tam vůbec? Zná do Říma cestu? Kdo ví. Mávl nad tím rukou a pověděl si: „Už vím, kam mám jít. Do osady Trades. O kus dál je území knížete Jaromíra. Je to kus cesty, ale za pět dní tam dorazím. Musím dávat pozor na vlky.“ Pořádně se oblékl, nasedl na svého koně a s rychlým cvalem uháněl přímo na sever. Shohreca s ostatními bojovníky dorazila k lesu a ihned rozkázala: „Postavte stan pro mne a pro Juliána. Ostatní budete venku a hlídat.“ Muži poslechli, začínali stavět stany. Julián se podíval na Shohrecu a ptal se: „Pomstila si mé rodiče, Vlaštovko?“ „Ano, odvětila, : jestli mi nevěříš, zavedu tě tam.“ Julián souhlasil, naskočil na malého koně a následoval Shohrecu. Když dorazili na to místo, Julián svůj kraj ani nepoznal. Bylo mu do pláče. „Tam dole, asi tak padesát kroků od hořícího kostela, tam byl můj domov. Teď už je v plamenech. Nemám ani věci. Nic.“ Shohreca se usmála a pověděla: „Jenom klid, ten inkvizitor je už mrtvý, co zabil tvé rodiče. O věci se nestarej. Zítra za úsvitu jedeme do Osmanska, tak se stavíme někde na trh a tam si vybereš to, co se ti líbí. Koupím ti to.“ „Dobře, Vlaštovko. Děkuji moc.“ „Já děkuji, Juliáne.“ „Za co, Vlaštovko?“ „Prokázal jsi mi odvalu s tím medvědem a to se mi líbí. Jsi velice odvážný. Tak pojd', vrátíme se zpátky a ty musíš jít spát. Za úsvitu vyrazíme do Osmanska.“ Julián jen smutně přikývnul, obrátil malého koně a následoval Shohrecu přímo k lesu. Později se oba uložili ke spánku, jen osmanští bojovníci podřimovali, nebo drželi hlídku před nepřáteli nebo před vlky. Když se schylovalo k ránu, Julián ještě spal a ze spaní křičel: „Mami, neboř na té hranici.“ Pak se otočil a

spal dál. Shohreca k němu přišla, sáhla mu na čelo a pravila: „Asi je nemocný. Musím ho naložit na kočár.“ Vyšla ze stanu a poručila: „Připravte kočár a pořádně jej vystelte kožešinami! Pak razíme do Osmanska a cetou se stavíme někde na trh!“ Muži jen přikývli, začínali plnit její rozkazy. Shohreca vešla do stanu, probudila Juliána a tiše promluvila: „Vstávej, je ráno a jedeme do Osmanska.“ Julián se probudil, pokoušel se vstát, ale nějak se mu to nedařilo, vypadalo to, že byl hodně nemocný. Shohreca jej zvedla do náručí, vyšla ze stanu a opatrně jej položila na kočár a přikryla ho kožešinami. „Co teď?“ Ptal se jí jeden bojovník. „Bude v kočáře a budu na něho dávat pozor. Vy vemte mého koně a postarejte se o něho. Musíme jít do Osmanska a v mém paláci se už o Juliána postarám.“ Odpověděla celkem klidně a usmála se. Za necelou půl hodinu už vyrazili na dalekou cestu. Mezitím mnich uháněl do osady Trades, pomyslně si: „Osada Trades je cikánská osada. Tam přece sídlí Marena, kdysi to bývala osmanská cikánka. Tu pověst zná skoro každý. Třeba mne tam pohostí.“ Z osady Trades neměl strach, byl si jistý, že jej přivítají a že jej u sebe ubytují. Byl už unavený, rozhodl se, že se někde utáboří. Najednou zaslechl divný zvuk, všiml si, že je to zvuk kočáru. Svého koně nechal přivázaného u stromu a sám mířil z lesa na velikou mýtinu, tam zahlédl veliký průvod i s kočárem. „Černovlasá žena! To je ona, co vypálila náš kraj! Asi míří do Osmanska!“ Vykřikl vyděšeně, ale rychle ztichl. Všiml si, že jeden osmanský bojovník se otočil přímo k němu, rychle zalezl do křovin. „To se mi asi zdálo, řekl si pro sebe bojovník, : jedeme dál. Chlapi, pozor na vlky a medvědy!“ Bojovníci jen přikývli a byli ve střehu. Mnich si oddechl, byl rád, že si ho nevšimli. „Musím se vrátit ke svému koni a rychle dorazit do osady Trades. Na odpočívání není čas.“ Pověděl si pro sebe mnich, rychle utíkal ke svému koni, odvázal ho, naskočil na něho a s velikou rychlostí cválal směrem k osadě Trades, která byla vzdálená asi pět dní cesty. Malý Julián ležel v kočáře, vypadalo to, že měl velikou horečku a blouznil. Shohreca se na něho podívala a pomyslně si: „Budu muset najít nějakou kořenářku. Jeho zdraví se mi nelíbí.“ Jeden osmanský bojovník jí zaslechl a ozval se: „Znám jeden kraj, kde je jedna baba kořenářka, ale je to stará a hluchá stařena, ale dokáže uzdravit. Je to k ní jeden den cesty.“ „Dobře, veď nás!“ Odvětila a usmála se, moc dobře věděla, že chlapec bude v pořádku. Rychle změnili směr a mířili na sever. Před sebou zahlédli menší stavení, Shohreca se na to stavení podívala a pomyslně si: „Tady asi bude nějaký kovář.“ A také se nemýlila. Seskočila z koně, mířila ke stavení a zabouchala na dřevěná vrata. Vrata se otevřela, v nich stál mladý kovář a ptal se: „Co si žádáte?“ „Napoj mě koně a oprav kola na kočáře. Dobře ti zaplatím.“ Kovář zvázněl, podíval se před sebe a spatřil několik desítek vojáků, tak trochu znejistil, ale nebál se. „Dobře, podívám se na něj.“ Otočil se ke dveřím a zvolal: „Jarku, připrav velikou kád' s vodou a já se jdu podívat na kočár!“ Za nemalý okamžik ze dveří vyšel pacholek, rychle připravil kád' s vodou a začal postupně napájet žíznivé koně. Kovář se podíval na přední kola kočáru a prohlásil: „Jedno kolo je prasklé. Musím udělat nové. Chvilu to potrvá.“ Shohreca se opřela o svého koně a podotkla: „Pohni s sebou a dostaneš dobře zapláceno.“ Kovář tiše přikývl, začínal se věnovat opravě kočáru. Asi tak za dvě hodiny měl vše opravené a usmál se: „Hotovo, paní. Můžeš si to vyzkoušet.“ Shohreca poklepala svou šavlí na přední kola kočáru a řekla si pro sebe: „Jsou pevná. Dobrá práce, kováři.“ Z měšce vytáhla několik zlatáků a prohodila: „Za tvou práci, kováři. Svě slovo jsem dodržela.“ „Ale to je moc peněz, bránil se kovář, : to nemohu přijmout!“ „Jen ber, pokud dávám. Jsem bohatá a mocná. To máš i za napojení mých koní, kováři.“ Kovář se usmál, s velikou úctou se uklonil a rozloučil se s nimi. Shohreca naskočila na svého koně a ozvala se: „Do Osmanska!“ Veliký průvod se dal do pohybu a mířil přímo na sever. „Ale Osmansko je támhle!“ Vykřikl kovář a ukazoval na východ. Odpovědi se ale už nedočkal. „Třeba to byla

nějaká princezna.“ Nadhodil pacholek Jarek. „Viš co, ozval se kovář, : jdi raději připravit náčiní na výrobu podkov. Máme jich málo.“ Pacholek jen přikývl a rychle upsal do kovářny. Uplynul další den, Shohreca navštívila jednu babu kořenářku a oznámila: „Jeden chlapec stůně. Uzdrav ho.“ Baba se na něho podívala a podotkla: „Nic mu není, je jen nachlazený, ale dám mu bylinný odvar. Zítřka by měl být zdravý.“ „Tady máš dvě zlatky.“ Baba se na ně podívala, pohlédla jí do očí a pomyslila si: „No, z tebe nemám dobrý pocit, děvče. Z tvých očí jde hrůza a strach a to nevýslovný. Nevím, co jsi zač, ale jak odejdeš, zjistím si to.“ Přišla k sobě a ihned odkráčela připravit bylinný odvar. Když už jej měla hotový, přišla k malému chlapci, který ležel v kočáře a snažila se jej probudit. Malý Julián přišel k sobě, pohlédl na ní a s unaveným hlasem pravil: „Mami, tati, proč vás církev zabila?“ Baba kořenářka se usmála a pověděla: „Jde vidět, že má hodně za sebou. Ale nemusíš se bát, paní. Bude v pořádku.“ Shohreca se na ní podívala a ptala se: „Jak dlouho tady žiješ?“ „Dlouho. Dokonce vím, že jste všichni byli u kováře. K němu se totiž každý zastaví. Pomáhám lidem, dokonce je i léčím, ale musím se mít na pozoru před církví. Pro ně je to kacířství a čarodějnictví.“ „Tak buď opatrná a měj se před kněžími na pozoru.“ Baba jí poděkovala za starostlivost a věnovala se malému chlapci. „Na, napij se, chlapče. Uleví se ti. Bude ti dobře, slibuji.“ Julián se napil bylinného odvaru, pak si lehl a odpočíval. „Co mu je?“ Ptala se jí Shohreca. „Je jen nachlazený, ale i z nachlazení může vážně onemocnět. Počkej, paní. Uvaříme vám do zásoby bylinný odvar. Každé ráno a večer se ho musí napít. Má horečku, ale bylinný odvar to spraví. Ten chlapec musí být v teple a měl by hodně pít.“ „Dobře, babo.“ Přikývla Shohreca a pohládila malého chlapce po ruce. Baba jí přinesla malý zapečetěný soudek bylinného odvaru a pravila: „To musí pít ráno i večer. Jednu číši ráno a další číši večer. Pak se uzdraví, paní.“ Shohreca přikývla, rozloučila se s ní a opustila jí. Baba kořenářka jí mávala na rozloučenou, pak vešla do své chýše a začínala se ptát svých mincí: „Mince věštecké, řekněte mi, kdo byla tahle paní?“ Rozhodila mince, napila se dobré smetany a věštila: „Tato žena se proslaví jako ďáblová nevěsta. Je to výborná bojovnice a každý se jí bude bát. Nikoho a ničeho se nebojí. V Osmanskou jí budou velice dobře znát. Je to velice bohatá paní a je mocná.“ Přestala věstit, sklídila mince, položila je na stůl a řekla si pro sebe: „Zajímavé. Každý by řekl, že je to hodná paní, ale mne se její oči vůbec nelíbily. Ale mě mince nikdy nelhaly. Nikdy. No nic, zalehnu do postele a zítra si poklidím celou chýši.“ Posadila se za stůl, začala si pochutnávat na kuřecí pečeni s chlebem. Uplynuly čtyři dny a mnich se svým koněm se blížil k cikánské osadě Trades. „Je tma, řekl si pro sebe, : doufám, že tady nejsou vlci. Nerad bych lezl na strom. Vlků se bojím.“ Jeho kůň se splašil, shodil mnicha na zem a dal se do rychlého cvalu. „Vlci!“ Pomyslel si, rychle vstal a utíkal směrem ke stromům. A opravdu, z hlubokého lesa vyběhli čtyři vlci a snažili se polapit mnicha, ale ten byl velice rychlý, hbitě vylezl na vysoký strom, opřel se o silnou větev a podíval se dolů. Čtyři vlci chvíli kroužili kolem vysokého stromu, ale jak zjistili, že svou kořist neuloví, odtáhli zpět do hlubokého lesa. „Jsem rád, že zmizeli. Jen si ulovte něco menšího, ale ne mého koně.“ Zakřičel a zároveň se i zasmál. Byl opřený o silnou větev, zavíraly se mu oči tak dlouho, až usnul. Když se probudil, zjistil, že je ráno, podíval se dolů a spatřil svého koně, který na něho čeká. „Jsi v pořádku. To je dobře. Hned seskočím dolů a budeme pokračovat dál.“ Pomalu sestupoval ze stromu dolů, uklouzla mu pravá noha po hladké větví a sletěl ze stromu dolů, dopadl na nohy a s velkou bolestí zakřičel. Snažil se postavit, ale vypadalo to, že má zlomenou nohu, nebo naraženou. Tak tak se doplazil ke svému koni, vylezl na něho a s bolestivým hlasem poručil svému koni: „Do osady Trades!“ Jeho kůň zafehal a s velkým cvalem mířil do osady. Když mířil k prvnímu stavení, neudržel se na svém koni a svalil se na zem, při pádu silně zařval velkou

bolestí. Z jednoho stavení vyšla cikánka Magda, všimla si, že na zemi leží muž, rychle k němu přiběhla a ptala se: „Co je ti, more?“ Odpověď nedostala, jen slyšela mnichovo bolestivé sténání. „Dojdu pro pomoc, mnichu!“ Rychle utíkala za Czalikou, vběhla do jejího stavení a vykřikla: „U mého domu leží muž, mnich a vypadá to, že spadl z koně!“ Czalika ihned přestala vařit, rychle utíkala pro svého muže Štefana a poprosila jej, aby jí pomohl raněného mnicha naložit na nosítka. Štefan se podíval na mnicha a ptal se: „Jsi v pořádku, pater?“ „Ano, ale spadl jsem z koně a asi mám zlomenou nohu.“ „Dobrá, přikývl Štefan, : zanesu tě do chýše, tam se cikánka Magda o tebe postará. Pak mi budeš vyprávět, co se ti stalo.“ „Dobře, synu. Díky moc.“ Poděkoval mnich a snažil si lehnout na dřevěná nosítka. Za chvíli se ocitl v posteli, cikánka Magda mu ošetřila nohu a pravila: „Je naražená, ale zlomená není. Kostí jsou v pořádku.“ „Díky, dcero. Mám hlad. Mohl bych něco dostat k snědku?“ „Ano, pater. Ale nejdříve se postarám o tvou nohu a pak dostaneš najíst a napít.“ Mnich se usmál, slušně poděkoval a nechal si ošetřit svou nohu. „Měl štěstí, že došel až sem, jinak by vlci měli o sousto postaráno.“

2. KAPITOLA... MNICHOVO VYPRÁVĚNÍ A VYPÁLENÍ OSMANSKÝCH VESNIC

Mnich už měl ošetřenou nohu, dostal podomácku vyrobené dřevěné berle, byl rád, že může chodit. Posadil se ke stolu, čekal na dobré jídlo. K němu přišla Magda a oznámila: „Dostaneš celé kuře, bochník chleba a víno. Ale pojď k nám do veliké jídelny. Tam se všichni radíme a také tam i jíme.“ Mnich poslechl, s pomalým krokem o berlích vyšel z chýše a kráčel do velikého stavení. Podívil se, spatřil mnoho cikánů i cikánek, jak se na něho dívají.“ Mnich usedl ke stolu, pomodlil se, pak se začal věnovat jídlu. „Odkud jsi a proč jsi právě dorazil k nám?“ Ptala se ho Czalika, byla vůdkyní kmene Trades, její manžel Štefan byl jejím zástupcem. „Je to dlouhá historie, odpověděl mnich, : ale povím vám to.“ „To nevádí, my máme čas, mnichu. Chci znát tvé jméno. Nebudu ti přece pořád říkat pater. Tvé jméno.“ Mnich se omluvil, tak trochu zasténal bolestí a představil se: „Jsem Jan Šedý, mnichem jsem už osm let. Ale něco se v mém kraji přihodilo. Můj kraj je od vás vzdálený pět dní.“ „Před kým jsi utíkal?“ Ptal se ho Štefan, napil se dobrého vína. „V našem kraji probíhala inkvizice, obvinila jednu ženu z čarodějnictví a nechali jí upálit. Jejeho muže zabila, protože jí bránil. Ale přežil jeden chlapec, jmenuje se Julián a přidal se asi k nim.“ „Ke komu?“ Ptala se Czalika. Mnich Jan se napil vína pokračoval: „Náš kraj navštívila nějaká žena, černovláska. Dožadovala se pomsty vůči rodičům malého chlapce inkvizitorovi. Zabíla ho. Bylo to strašné.“ Czalika se usmála a pravila: „Jo, s inkvizitory mám své zkušenosti. To ho tak strašně zabíla?“ „Ne, odpověděl mnich Jan, : usekla mu hlavu a se svými muži srovnala se zemí celý náš kraj. Nezůstal ani jeden živáček, všechny pobíla a podpálíla všechna stavení k našemu kraji. Já jsem dělal sebe mrtvého, ale zdá se, že to výborná bojovnice.“ „Je to cikánka?“ Ptala se ho Czalika udiveně. „Ne, je bílá, ale asi je to osmanka a kromě toho musí být velice bohatá a mocná. Pobíla celý náš kraj. Nic v něm nezůstalo, jen ohořelá stavení a zanechala po sobě mnoho mrtvých. Nic jí nezajímalo.“ To Magdu zarazilo a hlasitě si řekla pro sebe: „Připomíná mi to Marenu, osmanskou cikánku.“ Czalika na ní pohlédla, pak se podívala na mnicha a ptala se: „Jak vypadala a znaš její jméno?“ „Ano, odpověděl, : má velice černé vlasy a má je dlouhé až po pás. Je oblečená v černém oblečení a v rukou měla velice silnou šavli. Počkej, jak jí to říkají. Už vím, Černá Vlaštovka.“ Štefan se podíval na něho a otázal se: „Kde je ten váš kraj? A můžeme se tam podívat?“ „Je od vás vzdálený jen pět dní cesty, ale až se uzdravím, můžeme tam zajít.“ Czalika se podívala mnichovi do očí a pomyslíla si: „Oči má pravdivé a zdá se, že je má i vyděšené. Něco asi musel zažít.“ Přišla k sobě a oznámila: „Dojdu pro svou matku. Ona to musí vědět.“ „Nedivíš se, Czaliko, napomenul jí Štefan, : ta černovláska žena se asi těžko k nám dostane. A co by jí k tomu vedlo? He? Pokud vím, Marena je na lovu. Řekne jí to večer, až se vrátí. Samou tě do lesa nepustím.“ Czalika přikývla, uvelebila se na židli a ptala se mnicha Jana: „Je ta žena z Osmanska?“ „Asi ano, nevím. Jak jsem dělal mrtvého, tak jsem něco zaslechl, že jede do Osmanska, ale nevím to jistě, ale myslím, že ano.“ Dovnitř vešel Fero, posadil se za stůl a prohodil: „Dobytěk je nakrmený, napojený a teď se můžu v klidu najíst.“ Ostatní cikáni se na něho podívali a neřekli ani slovo. „Co je, ptal se Fero, : něco se stalo?“ „Jo, odpověděl Štefan, : k nám přišla návštěva z daleka a ten kraj odrovnala jakási žena, Černá Vlaštovka. Zdevastovala celý kraj.“ „Frida asi těžko.“ Poznamenal Fero a napil se vína. Czaliku přepadl divný pocit a pomyslíla si: „Že by Černý Pes Rico? Nesmysl, ten je přece mrtvý.“ Přišla k sobě,

tleskla rukama a prohlásila: „Dobrá, cikáni a cikánky. Máme tady hosta, od něho jsme slyšeli špatnou zprávu, ale je to host, takže zůstanete u nás tak dlouho, jak on bude chtít! Zítřka budou hody!“ Všichni souhlasili, jen Magda měla divný pocit, podívala se na Czaliku a popohnala jí: „Rychle vylož na to kosti!“ Mnich se na ní podíval a usmál se: „Nebojte se, nejsem inkvizitor. Klidně vylož. Jsem sám zvědavý. Slyšel jsem, že cikáni umí dobře věštit budoucnost.“ Czalika na něm poznala, že má úpřimné oči, přestala se ho bát. Ze svého pytlíčku vysypala kosti a věštila: „Mé kosti říkají, že o té ženě ještě něco uslyšíme a objeví se u nás. Tady u nás!“ „Je to zlé nebo špatné, Czaliko?“ Ptal se jí Štefan. „Kosti mi říkají na ďábla ženy, tedy ďablici. Je v boji velice dobrá a je z východu. Nevstupovat jí do cesty!“ „Proč?“ Zeptal se jí Štefan. „Czalika se otřepala a vykřikla: „Je to pán! Pani!“ Všichni ztichli nebyli schopní slova. Czalika rychle schovala kosti do svého pytlíčku a zezelenala. Magda si jí všimla a ptala se: „Co ti je, Czaliko?“ Neodpověděla, jen se koukala po místnosti a pevně sevřela pytlíček kostí. Přišla k sobě a mlčky se posadila na židli. Štefan k ní přistoupil a otázal se jí: „Zlato, jsi v pořádku? Nechceš lektvar na uklidnění?“ Přišla k sobě, napila se vína a tiše pravila: „Kosti mi řekly, že zde nastane peklo. Ta žena, ta žena je hrozně zlá. Kruté časy nastanou. Kruté.“ Začala se klepat. Mnich Jan tomu začínal věřit, jen prohodil: „Věřím tomu. To, co předvedla v našem kraji, to si dlouho zapamatuji. Její běsnění v mém kraji bylo hrozné. Všechny pobila a podpálila všechna stavení v mém kraji. Hrozné to bylo.“ Magda se podívala na Fera a tiše podotkla: „Někoho mi připomíná. Černého Psa Rica.“ „Ten je přece mrtvý, nadhodil Fero, : zabil ho přece Fortunald v Osmansku.“ Mnich se na něho podíval a pravil: „Ano, biskupa Fortunalda sice neznám, ale slyšel jsem o něm. Býval to kdysi janičář, pak šel do kláštera, ale později se vzdal biskupství a putoval do Osmanska za svou milou. Velice dobrý bojovník.“ Fero se tomu zasmál a prohlásil: „Také se umím dobře prát. S cikánů mne porazí jen Štefan, ale jinak nikdo.“ „A co Marena? Na ní jsi zapoměl?“ Ptal se s úsměvem Štefan a napil se dobrého vína. „No tak dobře, tak jsem třetí nejsilnější z celé osady Trades. Ale šermovat se umím dobře.“ Sotva to dořekl, dovnitř vešla bývalá osmanská cikánka Marena a oznámila: „Ulovila jsem tři smry, dva jeleny a jednoho medvěda. Tu kůži si nechám.“ Ostatní cikáni se šli postarat o ulovenou zvěř. Očistila si ruce, odložila svou velikou sekýru na zem a poznamenala: „Tak a mám konečně jídlo. Po lovu mi pořádně vyhládlo. Pustila se do jídla a usmívala se. Když rychle dojedla, všimla si jednoho mnicha a ptala se: „Kdo jsi?“ „Jsem mnich Jan. Mám špatnou zprávu.“ Marena se bojovně postavila a otázala se: „Co je? Někdo se nás snaží napadnout?“ Mnich měl z ní pořádný respekt a tak se rozpovídal. Vše vyprávěl do nejmenších detailů. Marena se usmála a podotkla: „Na mne si ta Černá Vlaštovka nedovolí. Na mne ne. Nebojím se ničeho a nikoho!“ „Já se jí začínám bát, doplnil mnich, : srovnala se zemí celý můj kraj. Všechno zničila.“ „Fajn, přikývla Marena, : zítřka se vydáme do tvého kraje. Půjdu tam s tebou.“ „To nepůjde, mami, ohradila se Czalika, : mnich má poraněnou nohu. Až se uzdraví, pojedeme tam.“ „Na to už bude pozdě. Pojedu tam zítřka sama. Nebojím se.“ „Pojedu s tebou, Mareno, nabídl se Fero, : dlouho jsem nikde nebyl. Chtěl bych se tam podívat.“ Magda se na něho podívala a ozvala se: „Ne, nikam nepůjde, more. Mám o tebe strach a máš dítě. Tam, koukej naštipat dřevo a zatop v chatrči!“ „Ne, bránil se Fero, : já půjdu s Marenou a bez debat! Dlouho jsem nikde nebyl. Zítřka jedu s Marenou. Prá dní to beže mne zvládneš, Magdo. Rozhodl jsem!“ Magda se s ním nechtěla hádat, mávla nad ním rukou a posadila se na židli. Marena pohlédla na Czaliku a oznámila: „Jdu si připravit věci na zítřek. Kdyby se náhodou něco dělo, zajděte za knížetem Jaromírem. On vám pomůže.“ Czalika se usmála a zašeptala: „O tebe strach nemám, mami. Víím, že se ubráníš.“ Marena jí pohládila po vlasech, koukla se na Fera a rozkázala: „Fero, jdi si připravit

věci na zítřek. Zítřa vyrážíme.“ Fero přikývl, rozloučil se s Magdou a odkráčel do svého stavení. Magda seděla na židli za stolem a zavzpomínala: „Vzpomínám na Staňka. Kde je mu asi konec. Třeba se má dobře a vypadá to, že nás asi nenavštíví.“ Probrala se ze zamyšlení, napila se vína a pohlédla na mnicha Jana. Czalika se usmála a oznámila: „Zítřa uděláme slavnost na počest mnicha Jana. Cikáni, připravte mu chatrči, pár dní u nás zůstanete a bude svědkem toho, jak se cikáni umí bavit.“ Mnich Jan se usmál, poděkoval a nechal se odprovdít do svého dočasného domova. „Je to dobrý člověk, řekla později Czalika Magdě, : ale je velice ustrašený. Chudák, musel toho asi hodně zažít.“ „To ano, ale ta žena, o které se vyprávělo, tak mi to něco připomnělo, Czaliko.“ „A co?“ Ptala se Magdy. „Černého psa Rica. Z něho jsem měla veliký strach, ale už nemusím. Je přece mrtvý. Zabil ho Fortunald Rocheco. Ani nevím, jak se mu daří.“ Czalika dala hlavu dolů, posadila se na stůl a smutně prohodila: „Otec Fortunald. Toho mám ráda. Ochraňoval mne.“ „Mám chuť se opít, nadhodila Magda, : Fero jde s Marenou pryč a já mám o něho strach. Bojím se o něho, Czaliko. Je to můj muž. Pijeme?“ „Až se mnich ubytuje, postarám se o svého muže a pak přijdu k tobě. Dones k sobě džbán vína. Také mám chuť se pořádně napít. I když jsme kdysi zažily mnoho útrap, někdy si říkám, že mi je po těch časech velice smutno. Kdysi to bylo bouřlivé, ale teď? Máme svou osadu, všude je klid a mír, jen se věnuji svému muži a osadě. Ale O Marenu strach nemám. Zná janičářský šerm. Naučila nás to všechny, ale Marena je pro nás nepozitatelná. Je v boji velice dobrá. Jdu ke svému muži Štefanovi. Třeba něco potřebuje.“ Štefan seděl na židli a usmál se: „Asi jsi slepá, Czaliko, ale sedím pořád tady. Jen si jdi s Magdou. Já se o vše postarám.“ Czalika se zasmála a prohodila: „Nevšimla jsem si tě. Myslela jsem, že jsi už odešel.“ „Ne, Czaliko. Ale chceš být o samotě s Magdou, vyhovím ti. Asi máte si co vzpomínat.“ Políbil Czaliku na čelo, pohládl jí po vlasech a opustil je. „Jdu ještě za Ferem.“ Oznámila Magda Czalice a rychle vyběhla ze stavení. Czalika zůstala v místnosti úplně sama, seděla na židli a pomyslela si: „Frida, Zdislava, Recep, Gabi a Jazmin? Co je asi s nimi? Jsou v pořádku? Nic jim nechybí?“ Probrala se z myšlenek a usmála se: „Co to já plácám? Jsou přece v Osmánsku a já tady na Moravě. Ale jednou se tam podívám. To slibuji.“ Magda přišla za Ferem do stavení a ptala se: „Už jsi připravený na zítřejší cestu?“ „Ano, Magdi. Ano. Marena mne bere s sebou, protože se umím také rvát. Naučila mne to.“ „Já vím, Fero, ale přesto. Buď opatrný, more. Z té černovlasé ženy nemám dobrý pocit. Mám takový dojem, že je to Černý pes v ženské podobě.“ „Neboj se o mne, Magdi. Nějak si s ní poradíme. A teď jdi za Czalikou. Musím spát a brzy ráno vyrážíme. Dobrou noc, Magdi.“ „Dobrou noc, muži.“ Opustila jej a mířila za Czalikou. V cikánské osadě všechno spalo, jen pětičlenná hlídka cikánů se svými koňmi obcházela celou osadu. Czalika s Magdou se opila a vzpomínaly na staré časy. Sem tam si i poplakaly, pak se smály. Blížilo se ráno, Marena s Ferem opustila osadu Trades a mířili přímo na jih. „Doufám, že se vrátíte v pořádku.“ Řekl si pro sebe hlídkující cikán a kráčel k ohništi, aby se ohřál za chladného rána. V cikánské osadě Trades byl veliký klid, všude se pracovalo a někteří se i bavili. Uplynulo pět dní, Marena s Ferem dorazili do kraje, které srovnala se zemí Černá Vlastovka. „To že udělala žena?!“ Podivil se Fero, pohled na tento kraj byl velice žalostný. „Tohle je osmanský způsob, Fero, nadhodila Marena, : tohle lidé a bojovníci z Moravy nedělají. To je osmanská škola, Fero.“ „Co to znamená, Mareno?“ „To znamená, že ta žena je janičárka. Má osmanskou školu. Tohle dělávají janičáři.“ Fero tak trochu znejistil, pohlédl na ní a ptal se: „To může znamenat, že může být dobrou bojovnicí, Mareno?“ „Je to možné. Ale vidím tady stopy.“ Seskočila z koně, dívala se na stopy a hlasitě oznamovala: „Jsou tady stopy padesáti koní. Dále stopy po jednom kočáru. Pak tady jsou dětské stopy, asi chlapec. Tady ty stopy jsou ženské a

prozrazují, že ta žena někoho nesla v náručí. Pak tady jsou stopy po západě, je jich tu hodně. Tady stopy končí a směřují přímo na sever. To znamená, že srovnali se zemí tento kraj a mířili na sever, asi do Osmanska.“ Fero se podívil, že Marena umí číst stopy. „Co teď?“ Zeptal se jí. „Půjdeme po stopách. Stopy prozrazují, že se otáčeli a pak změnili směr. Jakoby něco hledali. Ale nejdříve prohledáme všechna stavení.“ Oba zamířili ke stavením a Marena rozkázala: „Fero, prohledej polovinu stavení a najdi někoho živého. Pozor na vlky. Je zde hodně mrtvých.“ Fero si vytasil šavli, zamířil si to rovnou k ohořelému kostelu. Vešel dovnitř, všechno prohledával, ale žádného živého nenašel, jen ohořelá mrtvá těla. Zabylo mu zle, raději z kostela rychle vyběhl a na čerstvém vzduchu se pořádně nadechl. Marena prohledávala další chatrče, chýše, také nic nenašla a řekla si pro sebe: „Všechno vyrabovali. Je to jasné. Osmanská škola. Moc dobře to znám.“ Podívala se na zem, všimla si, že na zemi leží mince, zvedla jí a podívala se na ní. „To není mince, ale medailon.“ Očistila jí a na ní byla vyražen symbol vlaštovky. „Tohle jsem ještě neviděla.“ Vrátila se k Ferovi a ptala se: „Fero, jak jí říkal ten mnich?“ „Komu, Mareno?“ „O té bojovnici, té ženě černovlasé.“ Fero zapřemýšlel a rychle vykřikl: „Černá Vlaštovka!“ Marena se pořádně podívala na ten medailon a pomyslela si: „Máme problém a to veliký. Musí to být velice bohatá žena. Má svůj medailon. Je to paní. Ale nebojím se jí.“ Přišla k sobě a ozvala se: „Fero, nasedni na koně a jedeme po jejich stopách!“ „Do Osmanska ale nejedu, Mareno!“ „Ne, tam ani nesmím, ale není možné, že ta žena nepotkala pocestné. Za krajem někdo musí žít. Pohni si!“ Práskla svým bičíkem do svého koně a uháněla přímo po stopách. Fero jí následoval a pomyslel si: „Možná má Marena pravdu a na někoho narazíme.“ Po hodině cesty narazili na staré stavení, Marena zjistila, že je to kovárna. Seskočila z koně, zamířila přímo k dřevěným dveřím a zabouchala na ně. Dveře se otevřely, v nich stál mladý pacholek Jarek a ptal se: „Co si žádáš, cikánská ženo?“ „Mír s tebou, bratře. Kde máš mistra?“ „Zavolám ho. Počkej u dveří.“ Zavřel dveře a upaloval pro svého mistra. Za nemalý okamžik přišel k ní mistr a ptal se: „K službám, paní. Co si přejesh?“ Marena se na něho podívala, pro ní to byl velice neškodný člověk a vypadalo to, že ho nic nezajímá, jen kovařina. „Mistře, neviděl jsi tady někde projiždět černovlasou ženu s nějakým průvodem?“ Kovář si dal palec do pusy, pak jej vyndal, očistil ho a rychle odvětil: „Ach ano, ale je to pár dní zpátky. Napojili své koně a ta paní si nechala opravit kočár. Měl prasklá přední kola. V tom kočáře ležel malý chlapec.“ Fero se zarazil, podíval se na Marenu a pomyslel si: „Je to vynikající stopařka. Všechno správně odhadla.“ Marena se podívala na starého kováře a otázala se: „A nevíš, kam mířili?“ „Ano, paní. Mířili přímo do Osmanska. Jde vidět, že to byli nějakí bojovníci a ta paní mi dobře zaplatila. Nějaké peníze ještě mám. Je to dost peněz.“ „Dobře, kováři. Děkuji za zprávu. Tady máš pár dukátů.“ „Děkuji paní.“ Poděkoval jí, rozloučil se s ní a zavřel za sebou dveře. „Kam teď?“ Ptal se Fero Mareny. „Vracíme se zpátky. Máme stopu. To znamená, že ta žena musí znát Moravu velice dobře, tak jako já. Moc dobře vím, že se vrátí. Víím to.“ Oba naskočili na své koně a uháněli zpátky do osady Trades. Po pěti dnech se vrátili do osady Trades, Marena vešla do velkého stavení, kde se cikáni i cikánky radili. „Fero, nechej svolat všechny cikány a cikánky!“ Rozkázala Marena a položila medailon na stůl. Fero byl z cesty unavený, ale poslechl. Za půl hodiny celý kmen Trades se nacházel ve stavení a čekali, co se bude dít. Czalika se podívala na Marenu a ptala se: „Co se stalo, mami?“ „Za chvíli. Ještě tady nejsme všichni.“ Jako poslední do dveří vešel Štefan, posadil se za stůl, do číše si nalil víno a prohodil: „Může se začít. Jsme tady všichni.“ Marena se postavila a oznamovala: „Cikánský kmene Trades! Byla jsem v tom kraji a pohled na něho je smutný. Vše je vypálené a lidé z tohoto kraje jsou pobiti.“ „Já to říkal.“ Ozval se mnich Jan. Marena pokračovala: „Ta žena není z Moravy, ale je to

janičárka! Je to osmanský způsob! A není to obyčejná janičárka. Kosti měly pravdu. Je to pán! Tedy pani!“ „Jak to můžeš vědět?“ Zeptal se jí Štefan. „Tady je její medailon. Má symbol vlaštky. To znamená, že ta žena je z vyšších sfér. Je to pani. Musí být velice zámožná a bohatá.“ Magda se tomu podivila a promluvila: „Třeba pro nás není nebezpečná a jen třeba Moravou projížděla. Je mnoho bojovníků a bojovnic, kteří srovnají se zemí své nepřátelé a cikánské osady si ani nevšimnou a potáhnou zpátky do své vlasti.“ Marena na ní pohlédla a poznamenala: „No, já si myslím, že ano, ale jak má dcera Czalika vykládala kosti, tak ty kosti nebyly příznivé. Myslím si, že něco začne, ale nechci tomu věřit.“ „Mareno, ozval se Štefan, : ty jsi přece bývalá osmanská bojovnice. Ty se jí přece nebojíš, že ne?“ Ty přece umíš bojovat.“ Marena se napila vína a odvětila: „To je pravda, umím bojovat, jen jednu ženu jsem neporazila a tou byla Diamantová žena Frida. Jinak jsem si s každým poradila, ale moc dobře vím, že janičáři jsou v boji velice dobří. Nepodceňuji je. Černý pes byl silný po mne, ale nechci nic předbíhat.“ Fero se napil vína, vstal, procházel se kolem místnosti a prohodil: „Musíme se zdokonalovat v boji. Musíme opět cvičit. Co když se budeme bránit zrovna proti ní?“ Všichni cikáni souhlasili s Ferem. Marena na to nic neřekla, jen se zamyslela a měla zavřené oči. Přišla k sobě a oznámila: „Dobře. Zítra začneme. Budu vás učit po malých skupinkách. I když jsem vás už všechny učila, ale musíte se zlepšit. Osmanský šerm je složitý, ale zvládnete to.“ Všichni souhlasili a Štefan dal návrh: „Mohli by jsme se už všichni rozejít a věnovat se své práci. Myslím, že je to už všechno.“ Czalika souhlasila a dala pokyn k rozchodu. Všichni opustili společné stavení a věnovali se své práci. V Osmansku byl veliký klid, sultán Gabi seděl v jídelně a studoval velké pergameny. Za ním přišla Jazmin a oznámila: „Můj drahý, máš nějaké těžkosti?“ „Ano, zlato. Došel mi pergamen. Janičáři žádají o uvolnění území na severu Osmanska. Chtějí postavit tábor, ale nevím, jestli je to dobrý nápad. Tohle jsem tenkrát řešil, ale mám obavy, že janičáři budou chtít rozpoutat válku. Z toho mám strach.“ „Neboj se Gabi, uklidnila jej Jazmin, : nic se takového zlého nestane. Máme dobré bojovníky a přátelé. Recepta, Fridu a Zdislavu. Jsou to dobří válečníci.“ Gabi se usmál, pohládl jí po vlasech a poznamenal: „Věřím ti.“ Mezitím Frida byla ve svém sídle, brousila si svou diamantovou šavli a řekla si pro sebe: „Morava je asi v klidu, Czalika má svou osadu, tak jak si ona přála a my tady žijeme v klidu.“ Dobrousila šavli, položila jí na veliký dřevěný stůl a usmála se. Rozhodla se jít projít, hodila na sebe žlutavý jemný kabát, vyšla ze svého stavení, naskočila na svého koně a zvolala: „Na sever Osmanska!“ Její kůň zarehtal a s mohutným cvalem mířil na sever. Dorazila na sever, seskočila ze svého koně a procházela se kolem skalisek. Vylezla na skaliska, rozhlédla se po okolí a pomyslela si: „Tady jsem tenkrát bojovala s osmanskou cikánkou Marenou. Vyhrala jsem a na Moravě jsem také vyhrála.“ Vzpomínala na staré časy a starou slávu. Najednou zahlédla stín, rychle se otočila a ozvala se: „Kdo je to?“ Odpověď ale nedostala. Vytasila si šavli, mířila za tím stínem. Byl to veliký stín, ale když k němu dorazila, podivila se. Před sebou spatřila malinkou stařenku, usmála se. Stařenka se také usmála, pohlédla na Fridu a slušně jí pozdravila. „Také dřív, stařenko. Co ty tady?“ „Jen se procházím a sbírám bylinky na léčivé odvary.“ „Ty jsi kořenářka?“ „Ano, Frido. Já tě znám. Tenkrát jsi porazila Marenu, osmanskou cikánku. Tebe tady zná každý, ale mám o tebe strach.“ „Proč?“ Ptala se Frida s úsměvem. „Něco se k nám blíží a nemám z toho dobrý pocit.“ Frida zvažněla a pravila: „Tak stařenko, půjdeš ke mne a já tě pohostím u sebe a ty mi vše řekneš.“ „Za většby si nechávám platit, Frido.“ „Neboj se, zaplatím ti a ještě tě pohostím. Jen pojď a neboj se mne.“ Stařenka se usmála, kráčela s Fridou ze skalisek dolů, jak sestoupila, s pomalým pohybem nasedla na menšího koně a následovala Fridu do jejího sídla. Když dorazili, Frida jí pohostila, a pobídla jí: „Posad’

se, stařenko a chovej se tady jako doma. Nic se ti nestane.“ Stařenka se posadila, napila se dobrého vína a čekala, až se jí Frida bude věnovat. „Tak, z čeho máš strach, stařenko?“ Ptala se jí zvědavě. „Frido, ty jsi v Osmansku velice slavná, říkají ti Diamantová žena. Máš dobrou pověst a nepřítelé se tě bojí. Ale měj se na pozoru.“ „A to jako proč?“ Stařenka se opět napila vína a odvětila: „Morava poznala Dáblou nevěstu a jde vidět, že je velice silná. Je silnější, než osmanská cikánka. Bojím se o tebe, Diamantová ženo. Mám o tebe strach.“ „Dáblou nevěsta? Kdo je to?“ Ptala se zvědavě. „I vlci se jí budou bát. I medvědi. Je velice silná a mocná. Je neporazitelná.“ Frida se na ní podívala a otázala se: „A znám jí?“ „Ne, ale poznáš jí, Frido. Je velice mocná. Žije v Osmansku, ale nic ti o ní už nemohu říci. Vše jsem ti řekla to, co vím.“ Frida jí poděkovala, vytáhla si ze skříňky měšec, z něho vytáhla dvě zlatky a pravila: „Tady máš za věštbu, stařenko.“ Stařenka si vzala peníze, vstala, poděkovala a odcházela z jejího stavení. Pak se otočila a se smutným hlasem jí varovala: „Buď opatrná, Frido. Dávej na sebe veliký pozor. Ta Dáblou nevěsta je velice silná. Není to osmanská cikánka. Měj se na pozoru, Frido. Je to mistryně v boji.“ Zamávala jí, nasedla na svého koně a s pomalým cvalem mířila přímo k jihu. „Asi jede do města.“ Pomyslně si Frida, posadila se za stůl a zamyslela se. Uplynulo několik dní, průvod Černé Vlačovky se blížil na území Bulharska. Osmanský bojovník se podíval na Shohreca a oznámil jí: „Ještě jeden den cesty a budeme se blížit k cikánské osadě. Je to veliká osada.“ „To nevadí, usmála se celkem klidně, : utáboříme se vedle osady a pak vyrazíme do Osmanska. Není to daleko.“ Osmanský bojovník se zpátky zadíval mezi ostatní a se zamyšlením cválal na svém koni. Shohreca se podívala na malého chlapce Juliána, probudila ho a řekla mu: „Tak, jsme v Bulharsku a za několik dní dorazíme do tvého nového domova. Budeš bydlet v mém paláci.“ Julián už byl zdravý a s radostí prohlásil: „Už se těším.“ Shohreca se usmála, měla v plánu, že z něho udělá velikého janičáře, ale pak si pomyslně: „Třeba bude z něho dobrý důvěrný sluha. Je sice malý, ale je chytrý.“ K ní přispěchal jeden ozbrojený osmanský bojovník a oznámil jí: „Jsme na území cikánské osady. Říká se, že tady vládne cikánský baron Szabo.“ „To teď není důležité, vojáku, odvětila celkem klidně, : pokud nás nechají napokoji, tak my také. Utáboříme se nedaleko za osadou a nikdo nesmí jít do osady. Jen tudy projíždíme. Doufám, že jsi tomu porozuměl.“ „Ano, má paní, porozuměl jsem a jdu připravit tábor.“ Vzdálil se od ní, připojil se k ostatním vojákům a ozval se: „Za osadou se utáboříme!“ Mezitím Staněk si všimnul velikého průvodu, rychle jej začal sledovat a řekl si pro sebe: „Tuhle ženu neznám, ta tu nikdy nebyla. Jdu za Szabem.“ Rychle utíkal do baronova stavení a zvolal: „Naším územím jde nějaký průvod!“ Szabo vstal a ptal se: „Osmané?“ „Asi jo, ale nejsem si jistý.“ „Jdu se tam podívat.“ Nadhodil Szabo a rychle utíkal k tomu průvodu. Když dorazil na to místo, podíval se: „Těch ale je! Asi je jich padesát a tu ženu neznám. Nevím, co ona je zač.“ „Zeptáme se jich?“ Ptal se jej Staněk. „Ne, necháme je napokoji. Jde vidět, že si nás nevšímají. Také si jich nevšimneme, podle toho směru jen tudy projíždějí. Vracíme se zpátky do osady. Za chvíli bude stejně tma.“ Staněk přikývl, usmál se a s pomalým krokem mířil ke svému stavení. Když se blížilo k večeru, osmanský voják si vytasil šavli a ozval se: „Vidím cizí ženu na koni!“ Shohreca zbystrila, vytasila si šavli, pořádně se na tu příjždějící ženu podívala a zakřičela: „To je Tara! Jede k nám z paláce!“ Osmanský voják se uklidnil a zařadil se do svého průvodu. „Co je nového v mém paláci, Taró?“ Ptala se Shohreca. „V paláci je vše v pořádku, má paní. Už tě čekáme, ale pokud vím, měla jsi dorazit před několika dny.“ „Trochu jsem se zdržela. Viděla jsi nějaké vlky?“ „Ano, má paní. Pět, ale na zemi bylo mnoho stop.“ „Dobrá, přikývla Shohreca, : netáboříme, utáboříme se přímo na osmanských hranicích. Pokračujeme dál!“ Jeden voják jí zaslechl a utrousil poznámku: „Chce se mi spát a jsem unavený. Já bych

tábořil.“ Shohreca na něho pohlédla a ozvala se: „Pokud chceš být jídlem pro vlky, tak si tady zůstaň. My pokračujeme dále.“ Voják už nic neřekl a pomyslí si: „Alespoň si zdřímnu na koni.“ Tara si všimla, že na kočáře leží chlapec, přistoupila k němu a ptala se Shohrecy: „Odkud je, má paní?“ „Církev mu zavraždila rodiče, tak složil zkoušku odvahy a zavděčila jsem se mu. Pomstila jsem mu jeho rodiče. Bude bydlet u mne, nemá domov.“ „Bude janičář?“ Ptala se jí Tara. „Ne, na janičáře je ho škoda. Možná bude mým sluhou.“ „Jdu k němu, má paní.“ Shohreca přikývla, usmála se a prohodila: „Dávej na něho pozor, Taro. Je teď ve tvých rukou.“ Tara poslechla, přisedla si k malému chlapci, teď se probudil a s ospalým hlasem se zeptal: „Kdo jsi? Nebyla jsi tu.“ „Jsem Tara a přišla jsem z paláce. Jak se jmenuješ?“ „Jsem Julián. Církev mi popravila rodiče a nebyť Vlaštovky, tak asi také nejsem nazívu.“ „Hm, přikývla Tara, : tak to jsem ráda, že jsi jí potkal. Měl jsi štěstí.“ Julián si opět lehl, přikryl se kožešinami a ihned usnul. Uplynula necelá hodina, průvod mířil k osmanským hranicím, celou dobu nikdo nepromluvil, jen se ozýval ženský zpěv. Byla to Tara, zpívala velice smutnou osmanskou píseň. Skoro plakala. Kolem ní se mihl jeden stín, vypadal, jako by měl čtyři nohy a ocas. Jeden voják si toho také všimnul a pomyslí si: „Vlci!“ A nepletl se. Shohreca byla v klidu a zašeptala: „Připravte si zbraně!“ Osmanskí bojovníci jí poslechli, byli v dokonalém střehu. Tara se nenechala ze zpěvu vyrušovat, zpívala, pak se podívala na spícího Juliána. Zpívala dále. Julián se probral, otevřel oči a před sebou spatřil pět vlků, svítily jim oči od hořících pohodní. Vyskočil a zařval: „Vlci! Asi jsme ve vlčím doupěti!“ „Jenom klid, Juliáne, uklidnila jej Tara, : ničeho se neboj. Máme zbraně.“ Julián se tak trochu uklidnil, ale bál se. Shohreca se usmála, přivčíváala ke kočáru s Juliánem a pravila: „Juliáne, teď poznáš, s kým ty se znáš. Jsem Černá Vlaštovka a podívej se, jak ty vlky odeženu.“ „Zabiješ je?“ Ptal se. „Ano. Jiná možnost opravdu není.“ Tomu Julián rozuměl moc dobře. Moc dobře věděl, že vlci se nedají jen tak odradit, musí je pobít. Raději se zakryl kožešinami, ale Vlaštovka jej odekryla a poznamenala: „Ale, ale, ale. Medvěda jsi se nebál a vlků se bojíš?“ „Medvěd byl jen jeden, ale těch vlků je hodně. Podívej se!“ Shohreca se podívala před sebe a skutečně. K průvodu se přidávali další a další hladoví vlci. „Dobrá, usmála se a zároveň se i zamračila, : zaútočím na ně!“ Z kočáru si vytáhla velikou sekýru, její rukojeť byla celá se slonoviny a její ostří nahánělo hrůzu. „Jdu na ně a ty se Juliáne dívej, jak budou přede mnou utíkat!“ Julián se podíval na Taru, objal jí a pak sledoval Shohrecu, jak míří se svým koněm mezi vlky. První vlk se na ni podíval, zavrčel a zaútočil na ní, ale její sekýra s dlouhou rukojetí byla rychlejší a ovalila vlka přímo do hlavy, ten jen zapištěl a svalil se ne zem, byl mrtev. Vypadalo to, že se jen Shohreca baví, ale pak už začínala útočit na vlky doopravdy. Vlci se jí snažili obklíčit, ale ona uhýbala svým koněm a oháněla se svou mohutnou sekýrou. Pro Juliána to byla výborná podívaná, usmál se: „Takhle jednou budu bojovat!“ Vlci už poznali, že před nimi stojí velice silný soupeř, nechali jí napokoji a mířili k lehčí kořisti, snažili se rozdělít osmanské bojovníky a jednoho podruhem je napadat. Jeden osmanský voják se podíval na ostatní a zařval: „Zapalte šípy a kopí! Odeženeme je!“ Ostatní jen přikývli, připravili si šípy, kopí a obalovali je do hader. Pak k nim přiložili pochodně a začínali je vrhat na vlky. „To je ale světla!“ Ozval se Julián, obdivoval soubor mezi osmany a vlky. Vlci už poznali, že si vybrali silně ozbrojený průvod, jeden z nich zaštěkal a utíkal směrem k lesu. Ostatní vlci pohlédli na kočár, otočili se a následovali prvního vlka, který mířil k lesu. „Tak a jsou už pryč.“ Poznamenal osmanský bojovník a prohlásil: „U osmanských hranic se utáboříme!“ Shohreca přikývla, tím mu dala na znamení, že souhlasí. Julián se podíval na Shohrecu a ihned se jí ptal: „Vlaštovko, naučíš mne i bojovat?“ „Samozřejmě. V mém paláci se budeš mít velice dobře. Budeš pánem.“ To se Juliánovi zalíbilo a pomyslí si: „V Osmansku mne čeká pěkný život.

Daleko lepší, než na Moravě.“ „Už spi.“ Napomenula jej Shohreca s úsměvem. Julián se přikryl kožešinami a uleh k spánku. Tara se na něho podívala, za jízdy vystoupila z kočáru, naskočila na svého koně a mířila k Shohrece a oznámila: „Vlci jsou pryč a já se musím vrátit do paláce a ohlásit tvůj příjezd, paní.“ „V pořádku, přikývla Shohreca, : ale vem si s sebou osm vojáků, budou na tebe dávat pozor. Před vlky. Jak dorazíš do paláce, ať mi připraví koupel a pro chlapce také a ať připraví jednu komnatu pro něho.“ „Zajisté, má paní. Alláh s tebou.“ Ozvala se ještě Tara a s osmi vojáky mířila k osmanským hranicím. Když se začínalo svítat, Shohreca přikázala ostatním, aby se utábořili. Někteří osmanští bojovníci vyrazili na lov, později se vraceli s několika ulovenými srnami. Než se malý Julián probral ze spánku, už měl na hliněném talíři kus chleba se srncí pečeni. Pochutnával si na dobrém jídle a usmíval se. Mezitím Tara už dorazila k paláci, rychle vběhla dovnitř a ohlásila: „Vše připravte pro paní! Za jeden den je tady!“ Všechno služebnictvo už bylo na nohou, vše plnilo podle plánu. Jedna služka přišla k Tara a ptala se: „Na co další komnatu?“ „Neptej se a udělej to. Vše bude uklizené, převlečené a komnata bude pěkně vonět vonnými oleji! Zítra se vše dozvíš. Do práce!“ Služka přikývla a ihned se začínala věnovat své práci. Blížilo se k odpoledni a Shohreca dala příkaz: „Konec tábora! Jedeme už do Osmanska!“ Všichni poslechli, sbalili tábor, naskočili na své koně a uháněli směrem do Osmanska. Malý Julián si všimnul, že Tara u něho není, ozval se: „Kde je Tara?“ „Ta odcválala už napřed do paláce!“ Odvětila hlasitě Shohreca a usmála se. Julián se upokojil s její odpovědí a s klidem se přikryl kožešinami. Byl najezený, ani hýbat se nemohl. Odpočíval v klidu a usmíval se. Uplynul další den, malý Julián se probral, zjistil, že je ráno, bylo mu chladno, otřepal se, podíval se na oblohu a před sebou zahlédl veliké hory a skály. „Už se blížíme do Osmanska, promluvila Shohreca, : to jsou hory a skály, které patří Osmansku. Vítej v mém domově, Juliáne.“ Julián vstal, seskočil z jedoucího kočáru a začínal obdivovat skály a hory. Usmál se: „Jednou se tam podívám. Vylezu až nahoru. Musí to být pěkný výhled.“ Shohreca se zasmála a pravila: „Půjdu tam s tebou a v některý den tě provedu celou svou zemí.“ „Tady není sultán?“ Ptal se Julián. „Je, jmenuje se Gabi. Ale na trůn chce usednout sultán Sulejmán. Musím zařídít to, aby usedl na trůn. Ale na to jsi ještě malý, Juliáne. Vrať se do kočáru. K poledni dorazíme do mého paláce.“ Julián se usmál, naskočil do kočáru a přikryl se kožešinami, bylo mu ještě chladno. Mezitím k Recepovi dorazil jeden voják a oznámil: „Kapitáne Recepe, k Osmanským hranicím míří průvod. Vede je černovlasá žena.“ „Znáš ji?“ Ptal se kapitán Recep, právě jí opravoval opratě. „Ne, kapitáne. Nikdy jsem jí neviděl, ale míří na jih Osmanska.“ „Hm, tam je nějaký palác, ale nikdy jsem tam nebyl. Kdysi to sídlo měla Frida, ale odtěď, co bydlí se mnou, tak to místo opustila a pokud vím, někdo si tam postavil veliký palác. Asi nějaký bohatý.“ „Co mám dělat?“ Ptal se voják, byl netrpělivý na jeho odpověď. „Prozatím nic. Kdyby náhodou něco ten průvod vyváděl, dojdí pro mne a já to vyřídím. Ale pokud je v klidu, nevěšmej si toho průvodu.“ „Dobře, kapitáne. Alláh s tebou.“ Opustil jej a mířil přímo k sultánovému paláci. Když bylo poledne, průvod se Shohrecou už dorazil k paláci, osmanští bojovníci odváděli koně do stáji a starali se o své zbraně, koně a věci. „Tak pojd' do mého paláce.“ Popohnala Shohreca malého Juliána, ten vběhl do paláce a už začínal obdivovat krásu paláce. K nim přišla Tara, uklonila se a oznámila: „Má paní, komnata pro malého chlapce je připravená a všude je pořádek.“ „Dobře, přikývla, a je navařeno?“ „Ano, má paní. Bohatý stůl je prostřený ve veliké jídelně.“ Shohreca jí pochválila a pravila: „Jak se převleču, ve své komnatě najdeš měšec denárů. To je tvá odměna za tvé služby.“ „Děkuji, má paní.“ Julián byl odveden do komnaty, tam bylo o něho postaráno. Byl vykoupáný, převlečený a do konce i navoněný. Jedna služka se usmála a pověděla: „Vypadáš velice chytře.“ „Možná, pravil,

: ale mne zajímá jediná věc.“ „Jaká chlapče, ptej se.“ „Co je Černá Vlaštovka zač?“ Služka se na něho podívala, polkla a s udiveným hlasem ihned odvětila: „Je to moc bohatá a mocná paní. Jinde jí říkávají „MOCNA.“ Je moc bohatá a vlivná.“ „A uvidím i sultána?“ „To nevím, ale Černá Vlaštovka je bohatší, než sultán Gabi. O sultánovi Gabimu se říká, že pochází z Moravy, ale byl unesen do Osmanska a starý sultán se ho ujal. Ale to ti budu vyprávět, až bude více času. Je to na dlouhé vyprávění a teď upaluj. Jdi do jídelny. Máš tam chutný oběd.“ Julián se usmál, vyšel z komnaty, s pomalým krokem kráčel do jídelny. Posadil se za stůl, oči se mu rozjařily, neboť spatřil všelijaké dobroty. Chtěl jíst, ale Shohreca jej s klidným hlasem napomenula: „Posečkej. Nejprve se pomodlím a pak můžeme.“ Shohreca se pomodlila, pak se pustila do jídla. Julián mlsal a mlsal, Shohreca se na něj podívala a usmála se. Když se najedl, napil se ovocné šťávy a ptal se: „Co tady budu dělat?“ „Od zítřka budeš chodit do školy. Naučíš se tam číst, psát, počítat a v dospělosti se staneš pánem.“ To se mu zalíbilo, už se těšil na školu. Schylovalo se k večeru, Julián nemohl ani večeret, pořádně se totiž naobědval. Podíval se z okna a zaslechl osmánské modlitby, ptal se: „Co to dělají?“ „Modlí se k Allahovi. My osmané máme Allaha a vy máte křesťanského Boha. Každá země má své. A teď jdi spát. Zítřka se ještě vyspíš a pak k polední navštívíš školu a na další den už budeš chodit do školy.“ To se Juliánovi zalíbilo, usmál se, popřál jí dobrou noc a odkráčel do své komnaty. Převlékl se, uložil se do měkké postele a řekl si: „To je ale pohodlí. Tuhle jsem na Moravě neměl. Vždycky jsem spával na tvrdé lavičce u kamen. To bude život.“ Otočil se a ihned usnul. Shohreca se podívala na Taru a ptala se: „Našla jsi ten měšec?“ „Ano, má paní. Děkuji. Ještě musím jít ke kováři. Můj kůň mi klopýtl.“ „Dobře, dávej na sebe pozor.“ „Neboj se, má paní.“ Pověděla Tara, usmála se a opustila palác. Shohreca dovečečela, pak odkráčela do své komnaty, ulehla na postel a usnula. Tara se procházela po tmavé krajině, navštívila jednu vesnici, ve které sídlil kovář. Zabouchala na dřevěná vrata a ozvala se: „Tady Tara, kováři! Jsem z paláce!“ Vrata se otevřela, v nich stál starý kovář a ptal se: „Co tě sem přivádí, děvče?“ „Vedu s sebou koně a kůň mi klopýtl a podkovy vyměnit neumím.“ „Tak počkej tady a já se o tvého koně postarám.“ Odvedl jejího koně ke kovárně, tam se začínal starat o jejího koně. Za malý okamžik vyměnil dvě podkovy a pravil: „A je to hotovo! Bude to stát tři denáry.“ „Děkuji ti, kováři. Ať se ti daří dílo!“ Kovář se s ní rozloučil a odkráčel do svého stavení. Tara naskočila na svého koně a pomalým cvalem mířila k paláci. Ani si nevšimla, že jí sledují tři muži, byli ozbrojeni svými šavlemi. Tara si jich všimla, zrychlila svého koně, přála si být už v paláci. Tři muži jí obklíčili a jeden z nich seskočil z koně a ozval se: „A hele, kdo tady se potuluje po nocích? Děva a dokonce šikovná. Asi budeš moje.“ Tara měla z nich strach, začínala před nimi utíkat. „Jsi paní, nebo čuhta z paláce?“ Ozval se muž a vycenil na ní zuby. „Jsem služebná a nechte mne odejít!“ Muž se na ní podíval, zadržel jí a prohledával jí šaty. Z nich vytáhl měšec denárů a usmál se: „Kdyby jsi byla paní, tak by jsi byla moje, ale za to, že nejsi, tak si vezmu tvůj měšec a teď zmiz!“ Tara se bránila, začínala křičet, ale muž jí udeřil do hlavy, po ránu upadla do mdlob. Tři muži jí okradli a utíkali zpátky do nedaleké vesnice, kde sídlil právě kovář. Když se Tara probírala z mdlob, nasedla na svého koně a cválala přímo do paláce. Přišla do paláce a vykřikla: „Byla jsem okradená!“ To Shohrecu probudilo, rychle se oblékla, vyšla ze své komnaty a běžela rovnou do haly, tam spatřila Taru, jak má hlavu od krve. „Kdo ti to udělal?“ Ptala se. „Tři muži mne oloupili, má paní a vzali mi měšec denárů, co jsi mi darovala za služby.“ „Fajn, pověděla klidně, svolej vojáky a půjdeme na to místo. Ty tam půjdeš se mnou a jak dorazíme, ty se vrať k paláci a odpočivej. Něco si vyřídím.“ Tara souhlasila a mířila do vojenských příbytků. Svolala padesát vojáků a přivedla je na nádvoří. „Vojáci, prohlásila Shohreca, : je na čase dát

vesnici malé připomenutí. Jdeme!“ Padesát vojáků následovalo Černou Vlaštovku přímo do vesnice, ve které sídlil kovář, když dorazili na to místo, poslala Taru zpátky do paláce. A vskutku. Shohreca se podívala na stopy a četla: „Byli tři a stopy vedou přímo do vesnice.“ „Co máme udělat, paní?“ Ptal se jí jeden voják. „Zapal mi pochodeň!“ Rozkázala. Voják jí zapálil pochodeň, ta jí vzala a začínala zapalovat jedno stavení za druhým. Z jedné chýše vyšel tentýž muž, co přepadl Taru, podivil se a ptal se: „Kdo jsi?“ „Jsem Dábová Nevěsta. To ty jsi přepadl mou služebnou?“ „Na to ti nebudu odpovídat a zmiz mi z očí!“ To Shohrecu dopálilo, ďábelsky se usmála a přikázala svým vojákům: „Vypalte všechny okolní vesnice a pobijte všechny!“ Vojáci jen přikývli, začínali plnit její příkazy. Muž se na ní s hrůzou podíval a vykřikl: „Dábel!“ Vytasil si šavli, vrhnul se na ní, ale její šavle byla velice hbitá, na místě byl mrtev. Když vojáci vypálili všechny okolní vesnice, pobili všechny jejich obyvatele a vrátili se ke své paní. Shohreca položila na zem medailon a poručila: „Na koně a vracíme se zpátky a nikomu ani slovo!“ Vojáci přikývli, obrátili své koně a mířili ke svým příbytcím. Shohreca se podívala na hořící vesnici a pomyslně si: „Tak dopadne i Morava. Hodlám se tam vrátit. Potřebuji si podmanit jedno území a založit tábor janičářů.“ Obrátila svého koně a cválala ke svému paláci. Kovář vyšel ze svého stavení, spatřil před sebou velikou hrůzu a řekl si pro sebe: „Vše je zničené a spálené. Jen já jsem zůstal. Asi věděli proč. Jsem kovář a asi mne potřebují, proto mne nechali naživu.“ Měl strach. Rychle zalezl do svého stavení, byl rozhodnutý, že navštíví sultána Gabiho a vše mu požaluje, co viděl. Lehl si na postel, celou noc nemohl usnout, jen myslel na to ohnivé běsnění. Když bylo ráno, kovář rychle běžel do sultánového paláce, vběhl dovnitř i přes strážu a zakřičel: „Allah s tebou, vládče Osmanka. Někdo vypálil několik vesnic a pobil všechny lidi!“ Sultán seděl v jídelně za stolem, zakašlal a s výkřikem se jej otázal: „Co?!“

3 . K A P I T O L A . . . R E C E P , P O S T R A C H D I V Ě Z V Ě Ř I A J E H O P R O H R A

Starý kovář se jej lekl a znovu oznámil: „Ano, okolní vesnice byly vypáleny.“ „A víš, kdo to byl?“ Zeptal se Sultán Gabi a poslal svého sluhu pro dva vojáky. „Nevím, kdo to byl, ale zaslechl jsem ženský hlas, pak jen křik a řev. Báł jsem se vyjít ven, pane. Byla noc.“ „Dobře, kováři, přikývl Gabi, : můžeš se zpátky a o nic se už nestarej. Vše si už ohlídám sám.“ Kovář se s ním rozloučil, uklonil se a opustil jej. K sultánovi přišli dva vojáci a Gabi jim poručil: „Vyhledejte Fridu a Recepta. Ihned. A at tuto záležitost prošetří.“ Vojáci přikývli, uklonili se a odešli. Mezitím Recep se nacházel v lese a sbíral dříví do pece. Podíval se a zahlédl kouř. „To je někde ve vesnici.“ Pomyslíl si, nasedl na svého koně a cválal na to místo. Ráno bylo chladné, na trávnících se nacházela rosa, ptáči jen zpívali. Recep zamířil přímo do okolní vesnice a obešla jej hrůza. Na tohle byl kdysi zvyklý, kdysi pořádal válečná tažení, ale to bylo na něho moc. Podíval se na ohořelé chýše a chatrče, bylo mu z toho zle. Kolem sebe viděl mnoho mrtvých žen, mužů i dětí. Bylo mu z toho opravdu zle. „Kdo by to mohl udělat?“ Ptal se sám sebe, ale odpovědi se nedočkal. Prohledával jedno stavení za druhým, nic nenašel, jen mrtvá těla a všechny věci byly zničeny. Otočil se a za sebou spatřil Fridu a ihned se jí zeptal: „Co tady děláš, Frido?“ „Byli za mnou vojáci. Také mi řekli, co se stalo.“ „Jo, přikývl Recep, : kdysi jsem dělal válečné tažení, ale tohle je moc.“ „Toho člověka musíme vypátrat a zneškodnit, nebo ho poslat před soud. To nesmíme nechat jen tak.“ „To máš pravdu, Frido. Ty jdi na sever a já na jih. Vypátráme toho člověka a přivedeme ho k soudu.“ Frida s ním souhlasila, vytyčila svou šavli, naskočila na koně a ozvala se: „Na sever!“ Její kůň zarehtal a mířil přímo na sever Osmanska. Recep ještě zůstal na místě. Rozhlížel se kolem sebe a pomyslíl si: „To vypadá na nějaké vojsko. Je tady mnoho stop. No nic, jdu na jih. Třeba něco objevím.“ Nasedl na koně a mířil na jih. Mezitím Shohreca byla už dávno v posteli, vstala a kráčela za malým Juliánem. Julián ležel v posteli, probudil se a podíval se na Černou Vlastovku. „Allah ti přeje dobré ráno. Jak jsi se vyspal, Juliáne?“ „Dobře, Vlastovko a ty?“ „Také dobře. Upaluj se umýt, v jídelně je snídaně a pak spolu vyrazíme do školy.“ Julián souhlasil, všiml si na její ruce, že její rukáv je špinavý od popela a ptal se: „Ty jsi topila?“ Shohreca se podívala na svůj rukáv, očistila se a pravila: „Ano, asi jsem se zašpinila. Tak upaluj.“ Julián jí poslechl a šel si plnit své povinnosti. Shohreca vyšla z komnaty, navštívila jídelnu a zvolala: „Noste na stůl!“ Služky nosily na stůl všelijaké dobroty, uklonily se a opustily je. Julián se objevil v jídelně, usedl ke stolu a pustil se do jídla. Když se najedl a napil, tichounce si říhl. Shohreca jej napomenula s úsměvem: „Doufám, že ve škole to nebudeš dělat. Tam chodí jen slušní chlapci a slušné dívky.“ „Ne, Vlastovko. Mne to jen vyklouzlo. Omlouvám se.“ Shohreca se usmála a pravila: „Dobře, jdi se připravit na cestu. Odvedu tě do školy a pak si tě vyzvednu.“ Julián souhlasil, připravil se na cestu do školy a čekal jen na ní. Za nemalou chvíli se ocitli ve škole, Julián se posadil za stůl a poslouchal učitele. Shohreca se s ním rozloučila a odkráčela zpátky ke svému paláci. Když dorazila, podívala se na své vojáky a ptala se: „Doufám, že jste nikomu nic neřekli?“ „Ne, odvětil jeden voják, ale máme strach.“ „Z čeho?“ Ptala se. Jedno stavení zůstalo nedotčeno, nechtěli jsem ho podpálit. Tam totiž bydlí kovář a jeho služby potřebujeme. Co když šel k sultánovi a ještě něco. Máme zprávy, že se tady vyskytuje tábor janičářů, ale je to na hranicích s Persií, má paní.“ Shohreca se divně

zatvářila, pohlédla na krajinu, pak přišla k sobě a pověděla: „Jenom klid. Ten kovář je neškodný, je svým pánem a i kdyby by to řekl sultánovi, nic se neděje. Vojáci, ke mne!“ Ostatní vojáci k ní přišli, postavili se do řady a byli v pozoru, co jejich paní chce říci. Shohreca k sobě zavolala i Taru a poručila jí: „Dones padesát měšců plných denárů. Musí jich být padesát.“ Tara se na nic neptala, poslechla a utíkala pro měšce. Naložila je na menší povoz, přivezla jej k nim a odpočinula si. Shohreca se podívala na své vojáky a s vážným hlasem promluvila: „Vojáci, každý z vás dostane odchodné a vy skončíte v mých službách. Děkuji za vše, co jste pro mne udělali. Vážím si toho!“ Jeden voják se na ní podíval, smutně se jí otázal: „A kdo vás bude bránit, má paní a kam máme jít?“ „Jste zbavení vojny a jste všichni svobodní. Nezůstali jste na mizině, budete mít peníze a do hodně. Pochopte, musím udělat změny!“ Vojáci to pochopili, přikývli, ale jeden se jí ještě zeptal: „A co zbraně a naše koně?“ „To si vezme s sebou. Musím provést změny ve svém paláci.“ Vojáci souhlasili, převlékli se do svých civilních věcí, vzali si peníze, koně i své zbraně, rozloučili se a opustili její sídlo. Jeden se naposledy podíval na její palác a řekl si pro sebe: „Radost bylo pro ní sloužit. Byla to dobrá služba. No, budu se muset živit něčím jiným. Sbohem, má paní Shohreco.“ Popohnal svého koně a cválal někam doneznáma. „A co já, má paní?“ Ptala se jí Tara. „Tebe budu ještě potřebovat a to dost dlouho, takže se o službu neboj, Taru. Budeš mít na starosti chlapce Juliána. I palác. Služebnictvo si uchovám a tebe jmenuji správkyní mého paláce. Važ si toho, budu tě platit více.“ Tara se usmála, uklonila se a poděkovala. „Já musím vyrazit na krátkou cestu. Musím si něco zkontrolovat.“ Pověděla Shohreca a poslal Taru do paláce. Před odjezdem jí dala úkoly a pak se dala na cesty kolem svého panství, ve skutečnosti se šla podívat do vypálených vesnic. Tara se vrátila do paláce, věnovala se úklidu a začínala slušně komandovat služebnictvo. Z té noci, kdy byla přepadená, byla tak trochu otřesená, ale vzpomínala se rychle. Mezitím Shohreca dorazila na to místo, rozhlížela se kolem sebe a spatřila nedotčené stavení, ve kterém sídlil starý kovář. Zabouchala na dřevěná vrata a čekala, až jí někdo otevře. Vrata se otevřela, v nich stál starý kovář a ptal se: „Co tě sem přivádí, paní?“ Ihned na ní poznal, že je to nějaká bohatá žena a nemýlil se. „Jen se chci zeptat, jestli jsi v noci někoho neviděl, kdo vypaluje vesnici za vesnicí?“ Kovář zřejmí, ten ženský hlas slyšel v noci, když mnoho mužů vypalovalo chýše a chatrče. „Ne, neviděl nic, vzácná paní.“ Neodvážil se jí říci, že její hlas neslyšel poprvé. Shohreca se usmála a pravila: „Kdyby náhodou jsi něco viděl, přijed' za mnou. Bydlím na jihu Osmanska v paláci. Kdykoliv můžeš ke mne přijít a máš o práci postaráno. Mám několik koní a potřebují podkovy.“ „Když slušně zaplatíš, má paní, tak proč ne.“ Usmál se, nejistota se v něm vytrácela. Byl jen kovářem a slovo práce mu nebylo cizí. Viděl v tom slovu slušné živobyti. Usmál se a poděkoval. Shohreca se s ním rozloučila, naskočila na svého koně a opustila jej. Kovář za sebou zavřel vrata, posadil se na lavici a řekl si pro sebe: „Ten hlas jsem už někde slyšel. Co když ty vesnice vypálila ona? Ale, to ona přece nemůže být. Nevím. Musím uznat, že je hezká, ale práci mám.“ Ukrojil si kus krajíce chleba, namazal si jej tvarohem a začal jíst. Shohreca se dále projížděla na svém koni, objevila se u skály a spatřila menší tábor, ihned poznala, že se jedná o tábor samotných janičářů. „Ti jsou dost odhodlaní. Treba je vezmu do služby.“ Opustila tábor a mířila přímo do hlubokého lesa, tam na opačné straně se nacházel osmanský kapitán Recep. Procházel se hlubokým lesem, zahlédl veliké medvědí stopy a pomyslíl si: „Ten ale musí být veliký! Veliké stopy a není daleko!“ V ruce potězkával těžkou a ostrou sekyru, neměl žádný strach. Když se přiblížil k hustému porostu, všiml si, že na trávě se objevuje krev. Kráčel po té krvi, narazil na mrtvého roztrhaného jelena, u kterého postával veliký medvěd. Recep si připravil sekeru a pomyslíl si: „Nechce se dělit o jídlo. Asi na mne

zaútočí.“ Připravil se k boji, nemýlil se. Medvěd se postavil na zadní tlapy a výhrůžně zařval, ale kapitán z něho neprojevil žádný strach. Ohnal se ze svou sekuru a zakřičel. Shohreca se nacházela na opačné straně, zaslechla mužský řev, ihned se sebrala a utíkala směrem za tím křikem. Byla to dlouhá cesta, klíčovala mezi stromy, neupadla, byla velice rychlá a hbitá. Recep se pral s velkým medvědem, medvěd se nedal, bránil se, ale Recepova sekura jej ovalila po hlavě, ten se ještě více rozzuřil. Propukl mezi nimi tvrdý boj o život, ale několik ran Recepové sekury udělalo své, medvěd padl k zemi mrtev. Recep se usmál a zakřičel na vítězství. K němu už dorazila Shohreca a ptala se: „Co se ti stalo?“ Kapitán se na ni podíval a odvětil: „Nic, jen jsem zabil velkého medvěda. A kdo jsi?“ „Jsem Shohreca, ale jiní mi říkají Černá Vlačovka. Ty vypadáš na kapitána.“ „Ano, potvrdil Recep, : jsem kapitán a sloužím sultánovi Gabimu. Právě jsem dostal zprávu, že někdo vypálil okolní vesnice. Všechny ženy pobity, i děti a muži také. Nevíš o tom něco?“ „Ne, odvětila, samozřejmě, že lhala, : ale když něco zjistím, dám ti vědět, kapitáne Recepe. A teď dovol, musím odejít.“ Recep se na ni podíval, pohlédl na její výzbroj a pomyslně si: „Vypadá nějak divně. Jako bojovnice.“ Shohreca se s ním rozloučila a opustila jej. Recep stál na místě, mrtvého medvěda si nevšimnul a řekl si pro sebe: „Divná žena. Co ona je zač? Jdu jí sledovat.“ Shohreca se už nacházela na okraji lesa, nepatřila mezi hloupé lidi, moc dobře věděla, že jí kapitán bude sledovat. „Ten člověk se mi nelíbí, pomyslně si, : musím přezkoumat jeho bojové dovednosti. Pokud je opravdu od sultána, musím se ho zbavit.“ Mířila ke svému paláci, seskočila ze svého koně a vešla dovnitř. Recep jí stále sledoval a pomyslně si: „Na jihu kdysi byla Frida, ale teď je tady nový palác a veliký. Že by to byla nějaká paní bohatá?“ Přiblížil se k jejímu paláci, nic jiného nespatriil, jen pár koní. Měl v úmyslu jít dovnitř, ale něco jej zastavilo. „Vrátím se zpátky. Ta paní se mi nelíbí.“ Naskočil na koně a uháněl zpět k hlubokému lesu, byla to totiž zkratka k paláci. Ani si nevšiml, sledovali jej čtyři vlci a pustili se přímo za ním. Jeho kůň zdvočel, Recep se podíval za sebe a řekl si: „Vlci! Skolím je!“ Připravil si velikou sekuru, obrátil svého koně přímo k nim a uklidnil ho: „Neboj se, příteli, mám zbraň a vlků se nebojím! Hejá!“ Mířil přímo k nim, jedna rána, druhá, třetí a později čtvrtá a čtyři vlci byli na místě mrtví. Seskočil z koně, zkontroloval, jestli jsou mrtví a usmál se: „Tak a jsou vyřízení. Jdu do paláce.“ Obrátil svého koně a cválal do paláce. Když dorazil k paláci, vešel do návštěvní haly, spatřil Fridu a ptal se: „Ty už jsi tady?“ „Ano, ale nejsem moc nadšená, Recepe.“ „Jak to? Co se stalo?“ „Slyšela jsem o té vypálené vesnici, já vím, sultán nás poslal to vypátrat, ale nedávno jsem potkala jednu stařenku.“ „Snad to nebyla ona?“ Ptal se s úsměvem Recep. „Ne, ta asi těžko, ale řekla mi věštbu. Vzpomínáš si na tu čarodějnici osmanskou?“ „Jo, ano. Vzpomínám.“ „Tenkrát měla ve všem pravdu. A musím říci, že se vše vypnilo.“ „Ano, přikývla Frida, : tak mne se to u skalisek stalo také. Věštila mi, že se objeví nějaká žena a prý bude v boji velice dobrá. Nemám z toho dobrý pocit, Recepe.“ Recep se nad tím zamyslel a prohodil: „No, co když to bude opět Marena a bude se chtít pomstít.“ „Ne, to já si nemyslím, usmála se Frida, : ta má přece zákaz do Osmanska. Kdyby se tady objevila, čekal by jí provaz.“ „Jo, vykřikl Recep, : byl jsem na jihu Osmanska, to je to místo, kde jsi měla kdysi palác. Tak tam stojí hodně veliký palác a sídlí tam nějaká žena. Jde vidět, že je velice bohatá, sledoval jsem jí.“ Frida se na něho s údivem podívala a otázala se: „A znáš jí?“ „Ne, neznám, nikdy nebyla ve středu Osmanska. Vypadá to, že chodí po celé Persii. Nikdy jsem jí neviděl a ani nevím, odkud je, ale vypadala sebejistě a dost odhodlaně.“ „Jdeme za sultánem Gabim.“ Promluvila Frida a popohnala Recepa. Oba přišli za sultánem, uvítala je Jazmin a ptala se: „Co potřebujete, drazí přátelé?“ „Potřebuji mluvit se Sultánem. Je tady někde?“ „Ihned ho zavolám.“ Přikývla a běžela

pro něho. Za nemalý okamžik přišel do návštěvní haly sultán Gabi a otázal se: „Tak co? Zjistili jste něco?“ „Ano, odvětil Recep, : byl jsem v lese, skolil jsem velkého medvěda a čtyři vlky, to ale není důležité. Na jihu Osmanska stojí palác. Je hodně velký, skoro jako ten tvůj, sultáne Gabi.“ „Asi je to budoucí vládce Sulejmán.“ Prohodil. „Ne, sultáne Gabi, namítl Recep, : je to žena, černovláška. Vypadala odhodlaně a asi je to moc bohatá paní.“ Sultán Gabi se usmál a podotkl: „Nebudeš jí špehovat, že ne? Bylo by to moc podezřelé. Dnes dej vybuchovat celému Osmansku, že se v tomto týdnu bude sčítat lid. Je to rozumější. A ty se svými vojáky jí také navštívíš. Myslím si, že je to dobrý nápad. Stejně jsem dlouho neprováděl sčítání lidu.“ Recep se usmál a poznamenal: „To je dobrý nápad, sultáne Gabi. Najím se, převleču se a vezmu si pár vojáků a jdu na to.“ Sultán Gabi jen přikývl a odkráčel do jídelny. Frida se podívala na Recepta a oznámila: „No, a já jdu do svého sídla. Potřebuji si opravit nějaké kuše a luky. Allah s tebou, Recepte.“ Recep k ní přistoupil, políbil jí a pravil: „Buď opatrná. Moc dobře vím, že se o našeho malého syna stará chůva, nechci přijít o ženu a matku.“ „Neboj se, Recepte.“ Kapitán se s ní rozloučil a opustil jí. Frida se rozloučila z Jazmin, opustila jí a mířila ke svému domovu. Recep svolal pět vojáků a poručil jim: „Jdeme na výlet po celém Osmansku. Bude se čítat lid, takže si připravte koně a jdeme na to.“ Vojáci se připravili, později naskočili na své koně a následovali osmanského kapitána Recepta. Schylovalo se k večeru a zrovna dorazili k paláci Černé Vlastovky. Malý Julián se podíval z okna a ozval se: „Vlastovko, jsou tady vojáci a něco říkají!“ Shohreca přišla k němu a ptala se: „Co se stalo?“ „Jsou tady vojáci a mluví něco o počítání lidu.“ „To je jedno, klidně se nechám napsat a ty také i Tara. Jsme v Osmansku a sultánovému rozkazu se musíme podříditi. Jdi se najíst a pak jdi spát. Zítra vstáváš do školy.“ „Vlastovko, zeptal se jí Julián, : děti ve škole říkají, že okolní vesnice v Osmansku byly vypálené a všechen její lid pobit. Je to pravda?“ Shohreca se zamračila, změnila své chování a s hrubým hlasem promluvila: „Juliáne, prosím tě, nezajíměj se o to. Tebe se to netýká a buď hodný chlapec.“ Julián se jí lekl a poznamenal: „Jen jsem se zeptal, nic více, Vlastovko.“ „To je v pořádku, Juliáne. Myslím si, že tady máš všechno a nic ti nechybí. Buď hodný chlapec. Jdi se najíst a pak jdi spát. Zítra jdeš do školy.“ Julián se usmál, políbil Shohreca na vlasy, rozloučil se s ní a putoval do jídelny. Tam se najedl, napil a pak odkráčel do své komnaty. Lehl si na postel a řekl si pro sebe: „Doufám, že jsem Vlastovku neurazil, to bych nerad. Mám jí rád. Stará se o mne.“ Přikryl se příkrývkou, otočil se ke zdi a usnul. Shohreca si k sobě zavolala Taru a ptala se: „Co ti říkal Julián, když jsem byla pryč?“ „Nic, paní, jen mi říkal, že se mu ve škole líbí a našel si tam kamarády a kamarádky. Také mi jeho učitel říkal, že je moc zvědavý a to je prý dobře. Na vše se ptá. Myslím si, že bude z něho dobrý žák, má paní.“ Shohreca jen přikývla, poděkovala jí a ještě pravila: „Fajn, udělej si to, co potřebuješ a pak jdi spát.“ Tara se uklonila, rozloučila se a odkráčela kuchyně a pak šla do své komnaty. Shohreca se podívala z okna a pomyslíla si: „Stejně oni zjistí, že jsem to udělala já. To je jedno. Neměli zarýpat do mé služebné.“ Když odstoupila od okna, v jejích očích číšila nenávist a krutost. Co se to s jejími očmi stalo? To nikdo neměl ponětí. Když nastal další den, kapitán Recep s pěti vojáky objížděl celé Osmansko a sčítal lid. V ruce svíral několik dlouhých pergamenů a sledoval své vojáky, jak si při práci počínají. Celý den byl celkem klidný, malý Julián se už vracel ze školy, vešel do paláce a zvolal: „Vlastovko, dostal jsem dvě jedničky!“ „Ty jsi hodný chlapec, usmála se, : a to je dobře. Jsem na tebe velice pyšná. A z čeho jsi dostal dvě jedničky?“ „Jednu z osmanštiny a druhou z kreslení.“ Shohreca se zasmála, pohládila ho po vlasech a pravila: „Jdi za Tarou a řekni jí, ať ti dá deset denárů a ty jsi za to můžeš jít zítra za to něco koupit. Jen jdi.“ Julián se usmál, poděkoval jí a rychle upaloval za Tarou do

kuchyně. Pak se vrátil, usedl ke stolu v jídelně a pochutnával si na dobrém obědě. Když pojedl, přišel za Shohreco a ptal se: „Jdeš si se mnou hrát?“ „Ne, Juliáne, jdi do své komnaty a tam si hraj. Čekám návštěvu. Zítřka si s tebou pohraji. Jen jdi.“ Julián poslechl, rozloučil se s ní a upaloval do komnaty. Za nemalý okamžik k jejímu paláci dorazil osmanský kapitán Recep a zvolal: „Vzácná paní, mocný vládce Osmanska jménem Gabi se nechá prosit o sčítání lidu. Prosím, abys předstoupila!“ Shohreca vyšla z paláce a zahlédla známou tvář. Byl to ten samý muž, co tenkrát v lese skolil velikého medvěda. „Ale, usmála se, : koho tu vidím. Pokud vím, tak se nevidíme poprvé, kapitáne Recepte.“ Recep se usmál a požádal: „Ano, jsem to já. Mám prosbu. Tvé jméno, paní.“ „Vyber si kapitáne. Jsem Shohreca, Černá Vlačovka a nebo Dábová nevěsta. Stačí si vybrat, kapitáne.“ „To má být vtip, paní?“ „Ne, vůbec ne. Mám tři jména, kapitáne.“ „No dobře, beru na vědomí. Shohreca je dobré jméno, tak jej napíšeš na pergamen. A odkud jsi, paní?“ „Jsem z Persie, ale přistěhovala jsem se sem. Líbí se mi tady a ten palác je také můj.“ Kapitán si jí měřil, měla u sebe ostrou šavli a pomyslel si: „Určitě umí bojovat. Zkusím jí vyzvat.“ Shohreca se usmála, vypadalo to, že mu četla myšlenky, probrala se ze zamyšlení a ptala se: „Nechceš si se mnou změřit síly, kapitáne Recepte? Všimla jsem si, že koukáš po mé šavli.“ Odhadla velice správně. Kapitán se podíval na vojáky a prohodil: „Ta paní byla poslední. Tady máte všechny pergameny a odnese je sultánovi. Já si ještě povídám s tou paní.“ Jeden voják jen přikývl a podotkl: „Rozkaz, pane kapitáne!“ Vzal si pergameny, rozloučil se s ním a přikázal svým druhům: „Za mnou!“ Odevládali pryč, po nich se objevoval jen prach. Recep si vytasil šavli a poznamenal: „Přátelský zápas, paní. Nemám v sobě nenávisť.“ „Já také ne, kapitáne. Do stěhu!“ Recep se připravil k boji, čekal, až ona zaútočí. Shohreca se na něho podívala, uklonila se, položila šavli na zem a čekala. Kapitán Recep už poznal, že se jedná o janičárský způsob. Pomyšlel si: „Janičárský styl. Odkud jsi, paní?“ Přestal přemýšlet, byl v dokonalém stěhu. Shohreca rychle uchopila šavli a vrhla se na něho, propukl mezi nimi krutý souboj. „Jsem mocná, nadhodila, : mne ještě nikdo neporazil!“ Recep se snažil krýt před její šavlí, měl co dělat, aby se ubránil, ale její šavle byla rychlejší a rychlejší. „Musím tě porazit, paní. Za každou cenu!“ Promluvil, používal svůj styl šermu, ale nebylo mu to moc platné. Černá Vlačovka jej porazila, nejevila žádné známky únavy a ptala se: „Tak co, kapitáne Recepte?“ „To není možné. Kde jsi se naučila takhle šermovat?“ „V Persii. Ale učila jsem se i sama, kapitáne. Tuším, že jsi to už poznal. Janičárský šerm, kapitáne.“ „Ano, poznal jsem to. Dobře, paní. Děkuji za přátelský zápas. Už musím jít. Allah s tebou, Shohreco. Tuším, že se nevidíme naposled.“ Shohreca se usmála, uklonila se a vešla do svého paláce. Kapitán cválal na koni s velkou rychlostí, řekl si pro sebe: „Ta paní se mi nelíbí! Je v boji výborná a toho se bojím. Začínám mít z ní strach. Co když to byla ona, co vypálila ty okolní vesnice? Je moc divná. Moc.“ Dorazil k paláci, vešel do něho a prohlásil: „Sultáne Gabi, už vím, kdo je ta paní, co má palác na jihu?“ „Kdo je to, Recepte?“ „Jmenuje se Shohreca, ale má tři jména. Shohreca, Černá Vlačovka a Dábová nevěsta! Nemám z ní dobrý pocit!“ „Ale Recepte, nemusíš hned tak vyšilovat. Mnoho lidí má zvláštní jména.“ Uliedil jej s úsměvem Gabi. „To ano, doplnil Recep, : ale dal jsem si s ní přátelský souboj.“ „Recepte, napomenul ho Gabi, : měl jsi sčítat lid a ne tu paní vyzývat k boji. No, co se stalo, tak se stalo a kdo vyhrál? Předpokládám, že ty.“ Recep polknul, dal hlavu dolů a s tichým hlasem promluvil: „Ona vyhrála.“ „Jak to?“ Ptal se. „No, ovládá janičárský šerm a v boji je výborná! Ta paní se mi nelíbí, sultáne. Je moc divná. Její šavle je velice rychlá a hbitá. Nedokázal jsem jí srazit.“ Gabi se usmál, podíval se na vojáky a pomyslel si: „Možná, že by se mi hodila. Jako patronka Osmanska by byla dobrá. Nechám si to projít hlavou a uvidím. Věřím, že ta paní nabídku přijme. Budu jí dobře platit.“

Probral se ze zamyšlení a pověděl: „Recepe, zítra zajdeš za ní a řekneš jí, že jí dávám nabídku. Bude patronkou Osmanska. Bude mít dobrý plat.“ „To těžko, namítl Recep, : ona to asi nevezme.“ „A to jako proč, kapitáne?“ „Ehm, ona je totiž moc bohatá. Má veliký palác na jihu a je skoro veliký jako je ten tvůj. Ta žena je z Persie. Je moc bohatá. Měla panské vystupování.“ Gabi se nad tím zamyslel, prohlížel si vojáky, pak opět promluvil: „Pozvu jí pak do svého paláce. Můžeš odejít, Recepe.“ Recep se uklonil, rozloučil se s ním a putoval do svého stavení, ve kterém se nacházela Frida. Jazmin se podívala na Gabiho a poznamenala: „Mne to připadá jinak, ale je to obrácené.“ „Co máš namysli, zlato?“ Zeptal se jí Gabi nechápavě, „No přece tu Shohrecu a její šerm, který je z Persie. Z Persie pocházel i Rico, Černý pes. Proto. Tak trochu mne to znejistilo. Ale co, třeba si to jen namlouvám. Je to asi shoda náhod a pochybuji, že ona by byla zlou osobou.“ „Asi máš pravdu, zbytečně se bát, nadhodil Gabi, : je to jen bohatá paní. Třeba se seznámíme a budeme přáteli.“ Jazmin se usmála a popohnala Gabiho: „Pojď do jídelny. Je tam už připravené jídlo.“ Gabi poslechl, vstal, kráčel do jídelny, posadil se za stůl, pomodlil se a pak se pustil do jídla. Když dojedl, díval se do prázdna a vzpomínal. „Na co myslíš, můj drahý?“ Zeptala se ho Jazmin. „Ale, zavzpomínal jsem na staré časy. Vzpomínám si, jak mne tenkrát Recep unesl, když jsem byl malý. Pak na učitele Halima, ten mne tenkrát naučil zpívat a ten diamant ještě mám. Také jsem si vzpoměl na své rodiče. Jsou pohřbeni na Moravě. Dlouho jsem tam nebyl. Také na ty příhody s papežem, Fridou, Marenou. Ani nevím, jak se daří Czalice. Tu si pamatuji velice dobře. Asi se má dobře.“ „To asi ano, nadhodila Jazmin, : ty časy jsou už pryč a my máme před sebou mnoho let života, můj drahý.“ Gabi se usmál pohládl jí po vlasech a políbil ji. Mezitím Recep dorazil za Fridou, přivítal i malého syna a pravil: „Frido, potkal jsem tu ženu. Už vím, jak se jmenuje?“ „Jak Recepe?“ „Shohreca, ale má další divná jména. Černá Vlačstovka a Ďáblová nevěsta. Také jsem si s ní dal i přátelský šerm a hádej, kdo vyhrál?“ „Ty, Recepe.“ „Ne, pleteš se. Ona. Je v boji vynikající! Zná janičářský šerm. Se mnou byla raz dva hotová! A kromě toho je to moc bohatá paní! Je z Persie!“ To Fridu trochu znejistilo, bála se o svou pověst Diamantové ženy. Pohlédla na Recepta a ptala se: „A jak ona vypadá?“ „No, musím říci, že je pěkná, má dlouhé černé vlasy, jen tak trochu do kudmata, má černé oči a je oblečená v černém oblečení. Všiml jsem si, že má zajímavou šavli. Rukojeť má ze slonoviny a její šavle je velice tvrdá a pevná. Velice silná. Umí s ní dobře zacházet. Setkal jsem se s mnoha bojovníky, ale tohle mi vyrazilo dech, Frido. Je velice silná, má velikou sílu na ženu.“ „Lepší a silnější, než Černý pes Rico?“ „Já bych řekl, že ano. Myslím si, že její bojové dovednosti jsou shodné s Fortunaldem Rochechem. Nevím, ale něco mi říká, abych byl velice opatrný.“ Frida se usmála a napomenula ho: „Dobrá, přestaň nad tím přemýšlet a pojď si dát dobré víno. V Osmansku je klid a tak to má být.“ To Recepta tak trochu rozrušilo a otázal se: „Jak to můžeš takhle říci? Několik vesnic bylo vypáleno a ty řekneš, že v Osmansku je klid?“ Frida se zamračila a podotkla: „Dobře, můj drahý, trochu jsem to přehnala. Ale teď tomu nevěnuj pozornost. Chci si prostě užít klidný den a nemyslet na špatné věci.“ Recep se usmál, objal jí a zašeptal jí do ucha: „Tak nalij víno. Uděláme si pěkný večer.“ To se Fridě zalíbilo, zasmála se a kráčela pro víno. Mezitím Zdislava seděla za stolem a vyučovala děti, nacházela se totiž ve škole. Měla za úkol naučit děti číst, psát a počítat. Rozdala jim úkoly a pověděla: „Tak děti, můžete jít domů. Škola končí.“ Děti se zaradovaly, rychle vyběhly ven a mířily ke svým domovům. Zdislava si ze zásuvky stolu vytáhla menší knihu, otevřela jí a tiše jí četla. Pak jí zavřela a řekla si pro sebe: „Tak, můj duchovní život už dávno skončil, teď jsem v Osmansku a ve škole. To je život, ale neměnila bych.“ Zavřela oči a zavzpomínala na své dřívější časy. Přišla k sobě, vzala si svou knihu a kráčela do

paláce. Když přišla do své komnaty, usedla na svou postel a přemýšlela o svém dřívějším životě. Lehla si, otočila se ke zdi a usnula. Mezitím Shohreca se nacházela v paláci, prohlížela si svou šavli a pomyšlila si: „Tak a kapitán Recep byl poražen.“ Zavolala si k sobě Taru a ptala se: „Taro, ty znáš kapitána Recepta?“ „Ano, má paní, ale jen z doslechu.“ „Co se o něm povídá?“ Tara se posadila na židli, nalila si do číše víno a vyprávěla: „Bylo to už dávno, kdy kapitán Recep přešel na Moravu. Tenkrát unesl malého chlapce Gabriela a přivedl jej ke starému sultánovi. Ten si jej oblíbil a z Gabriela je sultán, no, teď je to Gabi.“ „A dál, Taro?“ „O něm se říká, že je dost odvážný a dobře se pere. Umí se dobře šermovat. Je ještě s ním jedna žena a na Moravě druhá.“ To Shohreca zajímalo a ptala se: „Tady máš deset denárů a ty mi povíš veškerý příběh, co ty znáš. Jak je to tedy?“ Tara se usmála, vzala si peníze a začala jí vyprávět o cikánském kmeni Trades, který putoval do Osmanka před církví. Potom vyprávěla o osmanské cikánce Mareně, která je v boji také dobrá a nakonec se dostala k Fridě. „Kdo je to?“ Ptala se Shohreca Tary. „Frida je patronkou Osmanska, paní. Lidé jí říkají Diamantová žena. Je v boji perfektní a porazila osmanskou cikánku Marenu. S Marenou byl ještě její sluha, tedy pravá ruka. Rico, ale lidé mu říkali Černý pes. Ten byl velice zlý a krutý. Byl zabit nějakým biskupem, ale jak se to jmenovalo? Už nevím, má paní.“ „Vzpomeň si. Chodíš mezi lidmi a slyšíš různé historky, Taro.“ „To je pravda, paní. Už vím byl to bývalý janičář, který se stal biskupem a pak odešel od církve a je tady v Osmansku. Tak ten zabil Černého psa. Je to vynikající bojovník, má paní a má ženu a syna. Také vyučuje děti šermovat, ale nevím, kde on bydlí.“ Shohreca se usmála, poděkovala jí a poručila: „Jdi přikázat služkám, aby připravily jídlo. Také zavolej Juliána ke stolu. Budeme všichni jíst.“ Tara přikývla, uklonila se a běžela vyplnit její příkaz. Shohreca se nad tím příběhem zamyslela, ani netušila, že se s Fortunaldem shledá, ale nejen s ním. Prestala nad tím přemýšlet a zamyslela se: „Pokud se zjistí, že jsem ty vesnice vypálila já, musím na čas odjet na Moravu. Tam si něco vyřídím a vrátím se zpátky. Myslím si, že je to velice dobrý nápad.“ Vstala, vešla do jídelny a posadila se za stůl. Za nemalý okamžik k ní přišel Julián a ptal se: „Co máme na jídlo?“ „Juliáne, stačí se podívat na stůl a vyber si, co chceš.“ Julián se podíval napravo a zalíbila se mu srnčí pečeň s chlebem. Ihned po ní sáhl a začal jíst. Shohreca se na něho podívala a ptala se: „Co škola, Juliáne?“ „Dobrý, odpověděl v klidu, : učím se dobře a jsem ve škole snaživý, Vlaštovko.“ „To je dobře. Co by jsi řekl tomu, kdybych tě tady nechala o samotě s Tarou?“ „Ty někam jedeš?“ „Ano, potřebuji odjet na Moravu. Musím tam sjednat nějaké obchody.“ Julián tak trochu zesmutněl, podíval se na ní a otázal se: „Jak dlouho budeš pryč, Vlaštovko? Bude mi smutno a kdy se vrátíš?“ „Neboj se, Juliáne. Vrátím se za pár dní. O mne se neboj. Tara se o tebe postará a věřím, že jsi šikovný kluk.“ Julián se postavil, vypadal jako nějaký hrdina a ozval se: „Jsem pomalu chlap a s Tarou to tady zvládnou. Věřím ti.“ Shohreca se usmála, pohládila jej po vlasech a pochválila ho: „Tak se mi líbíš, Juliáne. Tak to má být. Je z tebe školák a ve škole se učíš i samostatnosti.“ Tara slyšela jejich rozhovor, také se posadila za stůl a podotkla: „Neboj se, paní. Ohlídám Juliána a postarám se o něho.“ „Děkuji Taro. Zítřka už musím odjet na cesty. Jak se vrátím, vyšlu za tebou vojáka, nebo někoho, kdo ohlásí můj příjezd.“ „Dobře, má paní. Uložím Juliána do postele a připravím ti koně na cestu.“ Shohreca se usmála a tiše podotkla: „Rozloučím se s ním a pak jej ulož ke spánku.“ Julián přišel k Shohrece a zašeptal jí do ucha: „Ať tě Allah opatruje, Vlaštovko a brzy se vrať.“ To se jí zalíbilo, sáhla do kapsy, z ní vytáhla svůj medailon a pravila: „Na, tady máš můj medailon. Jak se na něho podíváš, budu s tebou. A teď jdi spát.“ Julián jí poslechl, rozloučil se s ní a odkráčel do své komnaty se vyspat. „Proč najednou musíš odjet, má paní?“ Ptala se jí Tara. „Mám tam nějaké obchody a musím něco

dojednat. To víš, jsem moc bohatá a chci rozjet nějaké obchody na Moravě.“ Samozřejmě lhala, ale nedávala to na sebe znát. Tara jen přikývla, odkráčela do stáje, aby jí připravila koně na cestu. Shohreca navštívila svoji pokladnici, z kapsy si vytáhla klíček, odemkla dveře a vešla dovnitř. Podívala se kolem sebe a zahlédla plno diamantů, medailonů a mnoho peněz a cenností. Vzala si tři měsíce denárů a řekla si pro sebe: „To bude stačit na Moravu.“ Vzala si ještě deset malých diamantů, zabouchla za sebou dveře a zamkla. Vyšla z paláce, namířila si to rovnou do stáje a spatřila Taru, jak osedlává jejího koně. Shohreca se na ní podívala a upozornila jí: „To víš, že v mém paláci je pokladnice. Dej pozor, aby se tady nic neztratilo.“ „Neboj se, má paní. Když se vrátíš, vše bude v pořádku. Nechám ti ještě připravit něco na jídlo, má paní.“ Shohreca přikývla, opustila stáj, vešla do své komnaty a připravila se své věci. Když vše měla hotové, ulehla konečně ke spánku. Mezitím sultán Gabi seděl za stolem a zamyslel se nad vypálenými vesnicemi. Jazmin přišla za ním a popohnala jej: „Pojď spát, můj milý. Je už pozdě.“ „Já vím, Jazmin. Jen jsem se zamyslel nad těmi vypálenými vesnicemi. Připomělo mi to Černého psa. Ten je ale mrtvý. Ale připomělo mi ho to. To byly horké časy, ale dobře to dopadlo. I když tenkrát padlo mnoho životů.“ Najednou zmknul, z očí mu vyhrkly slzy. „Proč pláčeš můj milý?“ Ptala se ho smutně Jazmin. „Ale nic, jen tak, odvětil, : vzpoměl jsem si na své rodiče. Bylo to hrozné, ale už to přebolo, i když na ně vzpomínám. Moc rád.“ Jazmin jej pohlédla na tváři a s tichým hlasem promluvila: „To bude dobré. Pojď už spát, můj milý. Je pozdě.“ Gabi se na ní podíval, poslechl jí, vstal a jako první odkráčel do komnaty. Uleh na postel, otočil se k oknu a zašeptal: „Mami, tati, mám vás rád.“ K němu si přilehla i Jazmin, pohlédla jej po vlasech a usnula. Celým Osmanskem se hnal veliký černý mrak, v dáli se objevovaly silné a jasné blesky. Malý Julián spal v posteli, najednou jej probudil silný hrom a rychle z postele vyskočil. Rozhlížel se kolem sebe a řekl si pro sebe: „Venku je jen bouřka. Nebojím se.“ Podíval se z okna a díval se na stromy, které se ohýbají pod vlivem silného větru. Vypadalo to, že se rozhodl se dívat na bouřku celou noc. Tak dlouho se díval, až usnul. Ani bouřku nevnímal a to byla velice silná bouře.

4. KAPITOLA... ČERNÁ VLAŠTOVKA NA MORAVĚ

Blížilo se k ránu, Shohreca už byla na nohou, vyšla z paláce a navštívila stáj. Podívala se na svého koně, pohládila jej po hlavě a pravila: „Tak můj koni. Jedeme na Moravu.“ Naskočila na něho, vyběhla i s koněm ze stáje a mířila přímo na sever. Když bylo úplně ráno, malý Julián se probudil, zjistil, že je den, rychle se oblékl a upaloval do jídelny. Na stole se pyšnilo mnoho dobrot, usedl ke stolu, pomodlil se a začínal jíst. K němu si přisedla Tara a oznámila mu: „Černá Vlaštovka je pryč, Juliáne. Nad ránem odjela.“ „A nevzkazuje mi nic?“ Ptal se smutně. „Ne, Juliáne, já jsem ještě spala. Vyrázila brzy ráno, ale neboj se. Ona se vrátí.“ Julián jen přikývl, najedl se a rychle běžel do školy. Tara se usmála a řekla si pro sebe: „Hodný chlapec. Také bych jednou chtěla syna.“ Vstala a odkráčela rovnou do kuchyně. Julián dorazil do školy, posadil se za velkou lavici a slušně pozdravil: „Allah s tebou, učitelko Zdislavo.“ „Allah s tebou, Juliáne. Pojď k tabuli a vypočítej mi jeden příklad, počty.“ Julián se usmál, šel k dřevěné tabuli, vzal si brko, namočil jej do inkoustu a počítal. Když jej vypočítal, usmál se a podotkl: „Myslím, že je to správně.“ Zdislava se podívala na ten příklad, zkontrolovala a pochválila jej: „Výborně, Juliáne. Umíš. Máš pochvalu.“ Julián se vrátil ke své lavici, pak znejistil a ptal se: „Učitelko Zdislavo, mám otázku. Mohu?“ „Jistě, Juliáne. Ptej se.“ Slyšela jsi o cikánském kmeni Trades a o Černém psovi?“ Zdislava se na něho podívala a dala mu protiotázku: „Kdo ti tohle řekl?“ „Nevím, slyšel jsem to. Řekla to Tara Vlaštovce.“ To Zdislavu zajímalo, otázala se: „Kdo je to Tara a Vlaštovka?“ „U Vlaštovky bydlím, má palác a je moc bohatá. Tara se služebná, je moc hodná.“ „Hm, tak tak jo, Juliáne. A jak se jinak jmenuje tvá pani?“ „Jmenuje se Shohreca, ale říkají jí Černá Vlaštovka. Je to moc hodná pani.“ Zdislava se nad tím zamyslela, pak se probrala ze zamyšlení a poručila žáků i žačkám: „Jděte se ven na chvíli projít, jen Julián tady zůstane.“ Žáci i žačky jí poslechlí, vstali od svých lavic a odkráčeli ven. Zdislava byla z Juliána velice udivená, poznala na něm moravský přízvuk. „Juliáne, otázala se ho později Zdislava. Já jsem z Itálie, ale narodila jsem se na Moravě. Bývala jsem kdysi jeptiška, pak matka představená a teď jsem v Osmansku a jsem učitelkou. Jsi také z Moravy a jak jsi se sem dostal?“ „To je dlouhé vyprávění, učitelko.“ „To nevádí, mám čas. Počkáme. Pověď.“ Julián se posadil na židli a začínal vyprávět. Když dokončil své vyprávění, usmíval se. Zdislavu to velice udivilo, otázala se: „Takže ty říkáš, že Shohreca se umí výborně prát a že vypálila na Moravě jeden kraj?“ „Ano. Pomstila mé rodiče. Shohreca, tedy Vlaštovka je v boji vynikající. Obdivuji jí.“ „Dobře, Juliáne. A teď ti povím svůj příběh.“ A tak se Julián dozvěděl o cikánské osmance Mareň, Fridě, Černému psovi a Fortunaldovi. Ta příhoda se mu velice zalíbila, začínal se o to zajíma a pomyslil si: „Jak se Vlaštovka vrátí, tak jí vše povím.“ Zdislava vyšla ven, zavolala zpátky své žáky i žačky a začala je vyučovat dále. Blížilo se k odpolední, škola končila, Zdislava se rozloučila se svými žáky a rychle spěchala do paláce. Když dorazila do své komnaty, zaslechla dvě služebné, jak se baví o vypálených vesnicích v Osmansku. To jí zarazilo, vyšla ven a ptala se služebných: „Co se stalo?“ A tak se od služebných dozvěděla, co se přihodilo. Rychle utíkala za sultánem Gabim, ale ten měl mnoho práce se svými pergameny. Jazmin si jí všimla a ptala se: „Potřebuješ něco, Zdislavo?“ „Ano, potřebuji mluvit se sultánem Gabim.“ „Tak měj strpení. Zajdu za ním.“ Rychle šla za svým mužem a oznámila mu: „Můj drahý, je tady učitelka Zdislava a chce s tebou mluvit.“ „Uved' jí dál, Jazmin.

Děkuji.“ Jazmin uvedla Zdislavu k sultánovi a nechala je o samotě. „Co se děje, Zdislavo?“ Ptal se jí sultán Gabi. A tak Zdislava mu řekla, co se dozvěděla od malého Juliána. To Gabiho začínalo zajímat a ptal se: „Kde je ten chlapec?“ „Šel už domů na jih. Tam má ta Shohreca sídlo. Je prý moc bohatá a mocná. Na jihu Osmanska má prý veliký palác.“ „Dobře Zdislavo. Děkuji ti za zprávu a já se už o to postarám. Moc ti děkuji.“ „Není zač, sultáne Gabi. Ráda pomohu.“ Rozloučila se se sultánem a opustila jej. Gabi se podíval na Jazmin, pak na vojáky a rozkázal: „Přiveďte mi Recepta a Fridu. A to uděláte hned!“ Vojáci přikývnuli, uklonili se a opustili palác. Mezitím Shohreca se už nacházela na území dnešního Bulharska, cválala na svém koni kolem cikánské osady. Staněk si jí všiml a řekl si pro sebe: „To je ta samá žena, co tenkrát mířila s průvodem do Osmanska. Asi jede pryč.“ Přestal jí věnovat pozornost a kráčel za svou ženou. Začínalo se stmívat, Shohreca mířila rizikovým místem, bylo to místo, ve kterém se vyskytovali vlci a přepadávali své vybrané kořisti. Shohreca v ruce svírala těžkou sekýru, byla připravená se bránit. A skutečně. Pronásledovali jí čtyři vlci, nespustili jí z očí, sledovali jí. „Vím, že mne chcete sežrat, usmála se, : ale to vám nedovolím. Jen pojd'te. Mám pro vás překvapení.“ Sotva to dořekla, u ní se objevilo deset vlků, Shohreca švihla malým bičikem do svého koně a zakřičela: „Hej! Napálíme je a pak je pobijeme!“ Kůň, jako by jí rozuměl, obrátil se, mířil přímo na vlky, Černá Vlaštovka svírala v ruce těžkou a ostrou sekýru a oháněla se s ní na všechny strany. Tři vlky se jí podařilo zabít, tento postup boje opakovala a opakovala. Na místě nebyl ani jeden živý vlk, usmála se: „Kdo vyhrál? Já. Narazili jste na Ďáblovu nevěstu.“ Pak klidně pokračovala v cestě dál. Za sultánem Gabim dorazil Recep s Fridou, uklonili se a Recep se jej otázal: „Co jsi potřeboval, sultáne Gabi?“ Gabi se usmál, přivítal je a bohatě je pohostil. „Vrátíme se k tomu tématu, Recepte.“ „K jakému, pane?“ „K Černé Vlaštovce, nebo k Shohrece, to je jedno, jak se ona jmenuje. Za mnou byla Zdislava a řekla mi něco.“ „A co, pane?“ Frida byla v pozoru, nic neříkala, jen sledovala jejich rozhovor. Gabi se napil vína a začal vyprávět to, co mu sdělila Zdislava. To Recepta velice udivilo a ptal se: „Nevěděl jsem, že ten chlapec je z Moravy. Tak ty říkáš, že vypálila na Moravě jedno území a to z toho důvodu, aby pomstila rodiče toho malého chlapce?“ „Ano a zdá se, že je v boji dobrá. Pokud vím, bojoval jsi s ní, Recepte. Říkal jsi mi to.“ „To je pravda, pane. Její šerm je neuvěřitelný. Umí se dobře prát. A to, co říkala Zdislava, že je bohatá, tak to souhlasí. Je velice bohatá. Na jihu Osmanska má postavený ohromný palác.“ „Dobře, Recepte. Tenkrát jsem ti říkal, abys tomu nevěnoval pozornost, ale teď mám prosbu.“ „Jakou, pane?“ Gabi se postavil, kráčel k oknu a tiše promluvil: „Zjistí mi o ní něco. Žádám po tobě, abys jí vypátral a přivedl mi jí sem. Když dokázala vypálit území na Moravě, tak to mohla udělat i tady.“ Frida se na oba podívala a ptala se: „Že by se historie opakovala? Že by to byla jiná žena v podobě Mareny? Osmanky cikánské?“ Odpověď ale nedostala. Recep se najedl, napil se a prohodil: „Dobře, pane. Dnes po ní pátrat nebudu, ale zítra začnu. Přivedu jí sem.“ „Dobře, kapitáne Recepte. Věřím ti.“ Recep se s ním rozloučil a s Fridou opustil palác. Jazmin měla divné tušení a pomyslna si: „Doufám, že nebude válka. Je tady mnoho janičářů a na Gabiho dělají veliký nátlak. Janičáři se tady jen množí a množí.“ Přišla k sobě a ptala se Gabiho: „Kdy půjdeš spát, můj drahý?“ „Za chvíli, Jazmin. Musím podepsat nějaké pergameny a pak přijdu k tobě. Mám tady žádosti od pekařů, kovářů a dalších řemeslníků, které musím schválit a vyřešit. Za chvíli jsem u tebe, Jazmin.“ Jazmin jen přikývla, políbila jej a odkráčela do své komnaty. Julián se už nacházel ve své komnatě a na chvíli si hrál. Za ním přišla Tara a připoměla mu: „Ty nevíš, že už máš být v jídelně a večeřet?“ „Vím, Taro. Uklidím si hračky a jdu do jídelny.“ Uklidil si po sobě věci, přišel do jídelny a posadil se za veliký stůl. „Jak ses měl ve škole?“ Ptala se ho Tara. „Dobře. S

učitelkou Zdislavou jsem si popovídal o Vlaštovcích i o tom, co se tady kdysi stalo.“ „A co?“ Ptala se ho zvědavě. „No přece o cikánském kmeni Trades, o Černém psovi a o Fortunaldovi. Prý kdysi tady bývala válka.“ To Taru trochu zaskočilo, usmála se násilně a napomenula ho: „O těchto věcech se nemá mluvit, Juliáne, ale co. O tom ví skoro každý. A co jsi řekl o naší paní?“ „No, že pomstila mé rodiče, Taro.“ „Ale Juliáne, tohle se přece neříká. To se nesmí. To je tajemství jen mezi vámi.“ „To ano, Taro, ale jsem rád, že Vlaštovka srovnala mé území se zemí. Církev si to zasloužila. Zabíla mi rodiče. Já jsem se nemohl pomstít, jen přece malý, Taro.“ „Dobře, Juliáne. V klidu se najež a pak jdi spát. Zítra vstáváš do školy.“ Julián poslechl, najedl se, napil a odkráčel do své komnaty. To Taru nedalo spát, co jí Julián řekl, byla tak trochu neklidná. Podívala se na šavle, které byly vystaveny na zdi a pomyslíla si: „Paní je velice bojovná, to je pravda. Možná, že zjistili, že vypálila území na Moravě a jdou po ní. To je přece hloupost. Nešli by po ní. Je velice bohatá. Věřím, že si paní pomůže.“ Přestala nad tím přemýšlet, zkontrolovala celý palác a poručila služebnictvu: „Dávejte pozor na palác. Nic se tady nesmí ztratit.“ Služebnictvo jen souhlasilo, začalo se věnovat své práci. Tara už byla unavená, vešla do své komnaty a ulehla ke spánku.

NA MORAVĚ

plynulo již několik dní, v Osadě Trades vládla příjemná atmosféra. Mnich Jan byl připraven odjet do Říma a požalovat papeži, co se v jeho území stalo. Czalika se na něho podívala a zadrželal jej: „Kam jdeš, otcě Jane?“ „Nejsem otec, ale obyčejný mnich, Czaliko. Musím jít do Říma. Musím vše sdělit papeži, co se v mé zemi přihodilo.“ Štefan se usmál a podotkl: „Tam jsi možná byl mnich, ale tady jsi naším váženým hostem. Myslím si, že zůstaneš tady natrvalo.“ „Jak to myslíš, Štefane?“ Ptal se jej udiveně. „No, myslel jsem, že se ti u nás líbí a že tady zůstaneš natrvalo. Neboj se, ženu dostaneš, dostaneš bydlení a nebudeš muset nikam cestovat.“ To se mnichu Jánovi zalíbilo, ale ihned přišel k sobě a poznamenal: „Děkuji za nabídku, ale já musím dál. Musím jít do Říma. Všichni se přece musí dozvědět, co se v mém území stalo.“ Marena se usmála, vytasila si šavli a pravila: „Když budeš na cestách, mnichu, nikdo tě neochrání, ale tady u nás ve vesnici ano. Jsem bývalá janičářka, tak se nemusíš bát.“ To mnicha uklidnilo, posadil se na pařez a pomyslíl si: „Ne, že bych odmítal, ale v tomto Marena má pravdu. Poslechnu. Myslím si, že to bude velice rozumné.“ Přišel k sobě, postavil se a prohlásil: „Dobře, zůstanu tady!“ Czalika se podívala na Magdu a zakřičela: „Zařizněte dva prasata, bude dnes večer oslava!“ „Tak, mnichu Jane, pobídl jej Štefan, : tam vzadu je tvoje chýše. Je tam postel, stůl, kamna, židle a skříně pro tvé věci. Jsi už tady jako doma.“ „Děkuji ti, Štefane, i tobě, celý cikánský kmen Trades. Vážím si vaší pohostinnost.“ Odkráčel se Štefanem do své chýše, pořádně si jí prohlédl, ubytoval se, převlékl se do normálních šatů a ptal se: „Co mám dělat?“ „Jak co dělat?“ Ptal se jej Štefan udiveně. „Přece tady nebudu bydlet jen tak, ale i pracovat. Pomáhat.“ Czalika jej zaslechla, přiběhla k němu a i ihned odvětila: „Budeš mít lehkou práci. Budeš každý večer zavírat do veliké ohrady ovce a kozy a krávy. Myslím, že je to také práce, mnichu Jáne.“ Mnich se usmál, souhlasil a poposil: „Tam v klášteře jsem byl mnich, ale tady jsem obyčejný muž. Jsem prostě Jan.“ Czalika se usmála, byla ráda, že nabídku přijal. Ostatní cikáni vzali dvě prasata,

zabili je a už začínali chystat z nich všelijaké dobroty. Jan se podíval na oblohu, zamračil se a pomyslel si: „Ta obloha je nějak děsivá. Nejsem žádný prorok, ale moc dobře tuším, že se něco zlého přihodí.“ Magda si jej všimla a ptala se ho: „Co tě trápí, Jáne?“ „Nic, jen jsem se podíval na oblohu a měl jsem divný pocit. Jakoby se něco mělo přihodit. Nevím, prostě mne to napadlo.“ „Ale nestraš, Jáne, usmála se, : vše je v pořádku. Ničeho se neboj. Večer bude veliká oslava na tvou počest a ty se pak seznámíš se ženou. Myslím si, že je to dobrý nápad.“ Ján jen přikývl, potlačil v sobě divné tušení a usmál se. Mezitím na zámku knížete Jaromíra byl veliký klid. Kníže Jaromír se zrovna vracel z lovu a poručil ostatním vojákům: „Ulovenou zvěř dejte do kuchyně. Já se jdu vykoupat a pak navštívím cikánský kmen Trades. Dlouho jsem tam nebyl.“ Vojáci jen přikývli, uklonili se a začínali se věnovat své práci. Kníže Jaromír již byl po koupeli, převlékl se do drahých šatů a usmál se: „V mé zemi je klid a v cikánské osadě Trades také a tak to má být. Jsem za to velice rád.“ Vyšel ze zámku, nasedl na svého koně a uháněl k osadě Trades. Fero byl zrovna venku, díval se po okolí, najednou si všiml cizího muže na koni a ozval se: „Kníže Jaromír k nám jede!“ Ostatní cikáni začali řvát, nikoli od strachu, ale od radosti. Kníže Jaromír se k nim přibližoval a ozval se: „Kníže Jaromír zdraví cikánský kmen Trades!“ „A vás, Vaše milosti!“ Přivítal jej Štefan a usmál se. „Přišel jsem se na vás podívat. A hele, je tady nová tvář.“ Podíval se na mnicha Jána. Ján se uklonil a slušně jej pozdravil. Kníže se na něho podíval a poznamenal: „Když se na tebe tak dívám, tak mi to připadá, že jsi z církevních řad.“ Nemýlil se, byl si tím jistý. „Ano, Vaše milosti. Víím, že máš dobrou náladu, ale k večeru chci s tebou něco probrat a poprosit o něco.“ „Zajisté, pojď, posadíme se k ohništi a k večeru to vše probereme.“ Ján souhlasil, poděkoval mu a společně mířili k ohništi. Když se schylovalo k večeru, cikáni už měli hotové všelijaké dobroty a k ohništi postavili veliký stůl a ke stolu dávali dlouhé lavice. Všichni se posadili a čekali, až k nim přijde vůdkyně cikánského kmene Trades Czalika. Když přišla, všichni se postavili a Czalika prohlásila: „Vážený cikánský kmen Trades. Sešli sme se tady, abychom u nás přivítali novou tvář. Je to mnich Ján, který se rozhodl u nás zůstat. Buďte k němu milí a přivětiví.“ Magda se podívala na Czaliku, vstala od stolu, běžela na kopec a z plných plic zařvala: „Miluji tě, Moravo, ale jsem šťastný tady!“ Její hlas se ozýval po celých horách. Pak se vrátila zpátky a posadila se na své místo. Czalika se na ní podívala, dala hlavu dolů a ptala se: „Vím, co ti to připomělo. Staňka, že?“ „Ano, Czaliko. Je mi po něm smutno. Prvně to byl lupič, ale pak se napravil a usídlil se v cikánské osadě někde u Osmanska. Ale nevím, jak se ta země jmenuje.“ Ján se usmál a poznamenal: „Bullharsko, Magdi. Slyšel jsem o této zemi hodně pěkných věcí. Dokonce je tam i slavné nebezpečné místo.“ „Jaké, Jáne?“ Ptala se jej zvědavě Magda. „Vlci.“ Odvětil. Marena se tomu zasmála a pravila: „Ano, znám tuhle oblast. Opravdu jsou tam dost hladoví vlci a jsou nebezpeční. Tomu místu je zdrávo se vyhnout.“ Cikáni nosili na stůl talíře a mísy plných masových dobrot, pak donesli tři sudy s vínem, víno pak nalávali do různých hlíněných číši. Kníže Jaromír se podíval na Jána a popřál mu dobrou chuť. Když pojedli, napili se velice dobrého vína. „Tak, podotkl kníže Jaromír, : co jsi chtěl se mnou probrat, Jáne?“ „Jedná se o velice vážnou věc, Vaše milosti.“ „Dobře, Jáne, poslouchám.“ A tak mu Ján sdělil veškerý svůj příběh, který zažil ve své zemi. Kníže se na něho podíval a s údivem se ho otázel: „A znáš tuhle ženu?“ „Ne, Vaše milosti, ale je jasné, že není zdejší. Víím jen to, že je to osmanka. Výborně bojuje. Celou naši vesnici srovnala se zemí.“ „A jak to vlastně začalo, Jáne?“ Ptal se. „Církev obvinila jednu ženu z čarodějnictví a tak jí upálila a jejího muže zabila, aby se nemstil. Ale zbyl po nich jeden malý chlapec jménem Julián. Ten musel utéct a asi jí potkal, nebo já nevím. S tou ženou bylo asi padesát vojáků. Srovnala

naše území se zemí. Nikdo nezůstal naživu, jen já jsem dělal mrtvého, abych si zachránil život.“ Kníže se na něho podíval a podotkl: „Je to janičárka.“ „Ne tak docela, kníže Jaromíre.“ Nadhodila Marena. „Jak to, Mareno? Něco víš?“ Ptal se. „Ano, odvětila, : na to místo jsem se byla podívat, toto místo bylo úplně zničeno a janičárka to není.“ Vytáhla si z kapsy medailon a položila ho na stůl a ještě doplnila: „Tohle jsem našla na zemi. Je to medailon. Vypadá to, že ta žena je moc bohatá.“ Kníže se podíval na ten medailon a pomyslí si: „Medailon a na něm je vyryt symbol vlaštovky. Co to ale znamená? Hm, je to zlatý medailon.“ Přišel k sobě a poznamenal: „Cikánský kmene Trades. Janičárka to není, ale je to bohatá paní, ale moc bohatá. Jde vidět, že zlaté medailony janičáři a janičárky nemají.“ „Jak to budeme řešit, Vaše milosti?“ Zeptal se Ján knížete. „Každopádně nic nedělejte, pokusím se to ověřit přes ústav šlechticů a šlechtičen. Mám takové tušení, že tam něco budem svedět. Už je pozdě a já už se musím vrátit do zámku, milí přátelé. Děkuji za pohostění.“ Všichni se s knížetem rozloučili, ten nasedl na koně a opustil osadu Trades. Když přišel do paláce, byl najezený, posadil se na svou zdobenou židli a rozkázal: „Sluho, zavolej mi tři vojáky! Hned!“ Sluha přikývl, rychle běžel pro tři vojáky. Později k němu přišli tři vojáci a jeden se jej otázal: „Co jste potřeboval, Vaše milosti?“ „Zapamatuj si dvě slova. Medailon a Vlaštovka. Stručně. Na medailonu je vyryt symbol vlaštovky. Seber se se svými přáteli a jeď do Germánie. Tam by ti měli říci, co symbol znamená a jestli jeho majitel existuje. Jdi!“ Voják se uklonil a popohnal další dva vojáky: „Jdeme, hoši!“ Opustili zámek, naskočili na své koně a uháněli přímo na západ. Kníže seděl na své židli a řekl si pro sebe: „Medailon vlaštovky. Zajímavé.“ Když se blížilo k půlnoci, v cikánské osadě Trades už všechno spalo, jen někteří cikáni měli noční hlídku, jeden z nich sledoval ohniště, které zrovna dohořívá. Na Moravu už dorazila Shohreca, se svým koněm putovala hlubokým a černým lesem, vypadalo to, že se ničeho nebojí. „Měla bych se tady někde utábořit.“ Pomyslí si. Vyšla z hlubokého lesa, všimla si jednoho malého světýlka a mířila k němu. Nacházela se na území knížete Jaromíra. Dostala se k jednomu šenku a zabouchala na dřevěná vrata. Nikdo však neotevřel, tak zabouchala znova. Vtom se vrata otevřela, v nich stál šenkýř a ptal se: „Co chcete?“ „Hledám nocleh, neboj se dobře ti zaplatím a mám hlad.“ Šenkýř se na ní podíval a ptal se: „Máš čím zaplatit?“ „Ano.“ Sáhla do kapsy, z ní vytáhla měšec denárů a ptala se: „Kolik za nocleh?“ Šenkýř se usmál a přivítal jí: „Vítám tě, vzácná paní. Jedeš z daleka?“ „Ano, z daleka. Dones mi na stůl víno, kuřecí pečeni s chlebem a připrav mi komnatu. Hodlám se tady zdržet několik dní. Tady máš sto denárů!“ „To je moc, má paní.“ Bránil se šenkýř. „Hostit mne budeš tím nejlepším, co máš!“ Šenkýř přikývl, uvedl jí dal a nechal jí posadit za nejlepší stůl. Probudil kuchařku a pacholky a ihned rozkázal: „Zařiznout kuřata, upéct chleba a ze sklepa to nejlepší víno! Pohněte si! Máme vzácnou návštěvu!“ Pacholci vstali a už se začínali věnovat své práci. Shohreca zaplatila šenkýřovi a ptala se: „Jaké je to území?“ „Jsi na Moravě, vzácná paní a tohle je knížectví knížete Jaromíra. Jsi v jeho panství, vzácná paní. Kam máš namířeno?“ „Neptej se a starej se o mne. Pokud budu s tvými službami spokojená, doplatím ti ještě.“ Šenkýř se usmál a pomyslí si: „Vzácná paní ke mne dorazila. Vydělám hodně peněz!“ Přišel k sobě, přišel do čeledníku a rozkázal: „Vytáhněte si smetáky a běžte poklidit dvůr! Postarejte se i o jejího koně! Máme vzácnou návštěvu! Ihned!“ Jeden pacholek byl unavený a utrousil poznámku: „Tak pěkně se mi spalo a teď zrovna k nám musí přijít nějaký host a starat se o něho. A kdo se postará o můj spánek? Nikdo.“ Šenkýř jej zaslechl a okřikl ho: „Nemel a dělej to, co máš? Pokud ne, hledej si službu někde jinde!“ Pacholek přestal odmítovat a už se věnoval své práci. Shohreca se posadila na židli, rohlížela se kolem sebe a pomyslí si: „Tady snad bude klid. Vyspím se tady pár nocí a pak se vrátím do

Osmanska. Pokusím si sehnat nějaké vojáky.“ K ní přišel jeden pacholek a ptal se: „Odkud jste paní? Z daleka?“ „Ano, z daleka, pacholku. Zajdi do stáje a dej mému koni vodu a hodně slámy.“ Pacholek přikývl, uklonil se a ihned odkráčel vyplnit její příkaz. Za nedlouho se na stole pyšnilo jídlo a víno, Shohreca se už začala věnovat svému jídlu. Šenkýř přišel za ní a oznámil jí: „Vaše komnata je připravená, paní. Budete si ještě něco přát?“ „Ano. Jsou tady nějakí muži, kteří by šli do mých služeb jako vojáci?“ Šenkýř se na ní podíval a pomyslí si: „Musí to být velice bohatá paní, že shání vojáky. Asi je to královna, nebo kněžna.“ Přišel k sobě a odvětil: „Ne, tady je knížetství knížete Jaromíra. Má mnoho vojáků, paní. Ale před nedávnem zde projěžděla tlupa janičářů, ale nechali nás napokoji. Říká se, že v Osmansku mají nějaký tábor. Nevím. Slyšel jsem to, paní.“ Shohreca se usmála a tiše pověděla: „Nevadí. Myslím si, že to nebudete nutně. A ještě něco. Je tady nějaký cikánský kmen Trades?“ „Ano, má paní. Je to nedaleko knížetství. Je to u hlubokých lesů. Cikánská osada jen skvětá.“ Shohreca se opět zasmála, najedla se a prohodila: „Půjdu si lehnout a zítra se tam půjdu podívat.“ Šenkýř už nic neříkal, jen nepatrně přikývl a doprovodil Shohreca do její komnaty. Porozhlížela se po celé komnatě a řekla si pro sebe: „Mají tady pořádek a čisto. Asi proto, že jsem tady já.“ Lehla si na postel a ihned usnula. „To je určitě nějaká bojovnice, říkal jeden pacholek kuchaře, : podívej se, jaké měla zbraně. Šavle, nože a další šavli měla v ranci. Jde z ní strach.“ Kuchařka přikývla a pravila: „Máš pravdu, protože jsem jí slyšela.“ „A co říkala?“ Ptal se jí pacholek. „Ptala se šenkýře na vojáky. Prý chce nějaké muže do svých služeb. Třeba se chystá na válku.“ K nim přišel šenkýř a ptal se: „O čem se tady bavíte?“ Pacholek se jej lekl, dal hlavu dolů a s velkým respektem odpověděl: „Mluvíme o té cizí paní. Má u sebe zbraně. Třeba je to nějaká bojovnice. Ptala se na vojáky. Jde z ní strach. Vypadá jako osmanská bojovnice.“ „Osmanská bojovnice není jen tak bohatá, nadhodil šenkýř, : ledaže, by mohla patřit pod nějakého sultána, ale to je méněpravděpodobné, protože sultán Gabi v Osmansku podepsal se zeměmi mír. Jděte si všichni lehnout.“ „Dostaneme nějakou odměnu?“ Ptala se ho kuchařka, bála se jeho odpovědi. „Ano, zítra dostanete každý z zlatce a teď jděte všichni spát.“ Pacholci přikývli, vše poklidili a vrátili se zpátky do čeledníku. Šenkýř byl ještě vzhůru a pomyslí si: „I když jsou to jen pacholci, ale i pacholek někdy může mít pravdu. Co když je to nějaká bojovnice?“ Přestal nad tím přemýšlet, také uleh ke spánku. Mezitím v cikánské osadě Trades byl klid, vzhůru byla jen Czalika, převalovala se v posteli a nemohla usnout. Když už konečně usnula, zdál se jí ošklivý sen. Ve snech se jí objevil mrtvý Černý pes Rico, který se směje jako ďábel a říká: „Czaliko, vrátím se zpátky a vypálím vaši osadu Trades! Zabijí Fortunalda a dobjí Moravu! Já budu vládnout!“ V ruce za zády něco držel, pak ukázal ruku a v ruce svíral za vlasy užrnutou hlavu Mareny. Czalika vykřikla ze spaní, rychle vstala a běžela po celé komnatě jako splašená. Její manžel Štefan se také probudil a ptal se: „Co je? Stalo se ti něco Czaliko?“ Czalika se rozplakala, pak se po cikánsky modlíla, Štefan k ní přiběhl a začínal jí utěšovat. „Zlato, to jsem já, Štefan! Uklidni se, Czaliko. To jsem já!“ Czalika se na něho podívala a začala se klepat, byla celá zelená. Štefan jí uložil do postele, políbil jí na rty a promluvil: „Czaliko, jsi moje žena. Uklidni se. Co se ti zdálo?“ Czalika se začínala vzpamatovávat, přišla k sobě, ale klepala se na celém těle. Štefan jí dal napít bylinného odvaru a ptal se: „Co se ti zdálo, Czaliko?“ „Můj drahý, pověděla s velkým strachem, : ošklivý sen se mi zdál. Bojím se usnout. Mám strach, aby se mi to nezdálo znovu.“ „No tak. Co se ti zdálo. Mluv. Neboj se, jsem u tebe.“ Czalika se napila bylinného odvaru a vyprávěla: „Byla jsem někde v krajině, a tam jsem zahlédla Černého psa Rica. Podíval se na mne a říkal mi, že vypálí osadu Trades, zabije Fortunalda a v ruce držel užrnutou hlavu mé matky Mareny. Hrozně to

bylo. Štefane, já se bojím. Neodcházej, prosím.“ „Neboj se, Czaliko, celou noc budu u tebe. Neboj se.“ Czalika se uklidnila, přitulila se k němu a odmítala spát. V tu noc začínala řádit velká bouřka a víchr, který ohýbal i ty nejsilnější větve. Koně ve stájích byli splašení. Fero se probral, podíval se na Magdu, zjistil, že spí a řekl si pro sebe: „Jdu se podívat do stáje. Zkontrolovat koně.“ Vstal, hodil na sebe kabát a rychle běžel ke stáji. Když dorazil na to místo, podívil se: „Koně jsou splašení a vyděšení. Jako by je vyděsil nějaký duch.“ Snažil se koně uklidnit, dával jim slámu a utiňoval je. „To se říká, že splašení koně jsou velice zlým znamením.“ Řekl si pro sebe, ale nebál se. Byl pověřivý, ale pověry ho tolik neděsily. Rozhodl se ustlat ve stáji, opřel se o zeď a usnul. Když se blížilo k ránu, bouřka ještě trvala a liják byl tak silný, že nebylo vidět ani na krok. Fero ani už nevnímal, že prší a je silná bouřka, přemohl ho silný spánek. Czalika už spala v objetí svého muže Štefana. Když už bylo vidno, bouřka se začínala vzdalovat, jen už slabě mrholilo. Czalika se probudila jako první, vstala a pomyslí si: „Konečně, že už je ráno. Byl to hnusný sen, ale opravdu hnusný. Jsem ráda, že je den.“ Štefan se také probral a ptal se jí: „Zlato, jsi v pořádku?“ „Ano, Štefane. Díky za podporu.“ „Jsem rád, že jsi spala už klidně. Byl to jen sen a neber ho vážně. Černý pes Rico je už dávno mrtvý. Sny se neplní. To by musel vstát z mrtvých, aby se tady objevil a to je holý nesmysl.“ Czalika se usmála a pomyslí si: „Na ten sen vyložím kosti. Pro svůj klid.“ Mezitím Magda se také probrala, podívala se na postel, zjistila, že Fero u ní neleží, raději ho šla hledat. Našla ho, byl ve stáji a spal. „Fero, co tady děláš?“ Probudila ho. Fero se probral, přetřel si oči a podíval se před sebe, spatřil Magu. „Ale, v noci byla bouřka a koně byli splašení, tak jsem je sem přišel uklidnit, ale nějak jsem tady usnul. V noci byla hrozná bouřka. Koně se hrozně báli. Jak jsi se vyspala, Magdo?“ „Dobře, Fero. Ani jsem nevěděla, že v noci byla velká bouřka.“ Fero vstal, očistil se od slámy a prohodil: „Musím se umýt. Celý smrdím a jsem špinavý.“ Vyšel ze stáje, zjistil, že mrholí a usmál se: „V noci byla velká bouřka a cikáni nemusí kácet stromy na zatop. Určitě budou polámané.“ Sotva to dořekl, asi osm cikánů se sekýrami vyrazilo do lesů kácet stromy. Magda se usmála a pravila: „Jdu za Czalikou a přichystáme veliký oběd.“ Fero jen přikývl, znovu se očistil a mířil k nedaleké řece. Marena byla také vzhůru, brousila si šavli a řekla si pro sebe: „Dlouho jsem nebojovala. Je třeba si pořádně v boji zacvičit.“ Vyšla ze svého stavení, podívala se na oblohu a mířila za Czalikou. Zaklepala na vrata a vešla dovnitř. Czalika na ní pohlédla a rozplakala se. „Co se ti stalo, Czaliko?“ Ptala se udiveně. Štefan se podíval na Marenu a odpověděl za ní: „Zdál se jí ošklivý sen. Musel být opravdu hnusný, protože Czalika vyváděla.“ Marena přišla k Czalice, pohlédla jí po vlasech a ptala se: „Co se ti stalo, dcero moje?“ Czalika si utírala slzy, objala Marenu a promluvila: „Zdálo se mi o Černém psovi Ricovi. Říkal mi, že vypálí naši osadu Trades, zabije Fortunalda a dobyje Moravu. Také v ruce držel tvou hlavu. Byla uříznutá a tvé oči se na mne dívaly.“ To Marenu zarazilo, objala jí ještě více a utiřila jí: „Neboj se, Czaliko. Byl to jen hloupý sen. Sny se přece neplní.“ Czalika se ještě více rozplakala a pravila: „Maminko, já mám strach. U mne se sny plní pořádkem. Tenkrát, jak jsi byla cikánskou osmankou, tak se mi o tobě zdávalo a vše se vyplnilo. Bojím se.“ Marena se postavila, podívala se přísně, vyasila si šavli a zahrozila: „Ten, kdo ti ublíží, bude dělat co se mnou!“ Pak si zasunula šavli a usmála se. To Czalikou uklidnilo, přišla k sobě a pověděla: „No, musím jít za Magdou. Dnes budeme vařit veliký oběd.“ Sotva to dořekla, za ní přišla Magda a oznámila: „Czaliko, vše je na vaření připravené. Jdeme na to?“ Czalika si utřela slzy, usmála se a pověděla: „Ano, jen se umyju, upravím se a jdeme vařit.“ Mezitím v šenku byli pacholci na nohou, starali se o vaření a o dříví na zatop. Šenkýř se podíval na jednoho pacholka a ptal se: „Je už paní vzhůru?“ „Ještě jsem jí neviděl, pane. Asi ještě spí.“ Odpověděl celkem

klidně a krácel pro dříví. Šenkýř se podíval na kuchařky a poručil: „Uvařte to nejlepší, co se tady najde! Připravte jí bohatou snídani a doneste na stůl nejlepší víno, co máme!“ Kuchařka se na něho podívala a přikývla. Za nemalý okamžik byl stůl bohatě vyzdoben a na něm se pyšnily ty nejlepší dobroty. Najednou klaply dveře, po schodech sestupovala Shohreca, byla opláchnutá, upravená a mířila přímo ke stolu. Šenkýř se na ní podíval a přivítal jí: „Přeji dobré ráno, má paní. Stůl máte připravený. I snídani. Jen rače.“ Shohreca se posadila ke stolu a poručila: „Zavolej mi ty, kteří prostřeli stůl!“ Šenkýř přikývl a šel pro ně. Za nemalý okamžik k ní přišly tři kuchařky a dva pacholci a jedna kuchařka se uklonila a ptala se: „Co potřebujete, paní?“ „Shohreca vytáhla měšec denárů a pravila: „Každý z vás dostane tři denáry. Ten stůl se mi líbí. A připravte mi koně na cestu. Půjdu se dnes projít.“ Dala každému po tři denáry a usmála se. Šenkýř služebnictvu tak trochu záviděl, pak si ale pomyslí: „Ať si pacholci a kuchařky také jednou pomějí. Já si také přijdu na své.“ Přišel k sobě a ptal se jí: „Kam máte namířeno, paní?“ „Půjdu se projít do osady Trades. Chci jej vidět. Než se vrátím, ať má můj kůň čistou vodu a slámu a já chutný oběd.“ „Co si budete přát na oběd, paní?“ „Bažantí pečení, chléb a dobré víno. Večer budu chtít srncí pečení. Myslím si, že jsem ti dost zaplatila, tak se snaž.“ Šenkýř se uklonil, opustil jí, krácel k pacholkům a poručil: „Vy dva! Vemte si luky a jděte na lov! Ulovte dva bažanty a jednu srnu! O ostatní se postarají kuchařky! Hněte s sebou!“ Dva pacholci jen přikývli, rychle uháněli do svých komnat, vzali si luky a utíkali do hlubokých lesů. Šenkýř se vrátil zpátky, uklonil se Shohrece a ptal se: „Tak, co vy si dál ještě přejete, vzácná paní?“ „Než se vrátím, tak ať je oběd na stole.“ „Spolehněte se, vzácná paní.“ Shohreca se upokojila jeho větou, usmála se, vstala a kráčela do stáje. Nasedla na svého koně a uháněla s velikou rychlostí k osadě Trades. Šenkýř se podíval na kuchařku a popohnal jí: „Na co čekáš? Až zahřmí?! Jdi vařit!“ Kuchařka se ho lekla, ihned upalovala do kuchyně. Shohreca se projížděla na svém koni, už zpomalila, rozhlížela se po celé krajině. Bývalý mnich Ján byl venku a otevíral vrata od veliké ohrady, aby pustil krávy na pastvu. Najednou si všiml jedné paní, jak sedí na svém koni a cválá kolem osady. Přetřel si oči a zbledl. „To je ona, co vypálila mé území! Co ta tady proboha dělá?!“ Nedokázal se vzpamatovat, stál na místě jako by byl přikovaný. Shohreca si jej všimla, mířila k němu, seskočila z koně a ptala se ho: „Jsi v pořádku?“ Ján se jí podíval do očí, nedokázal jí odpovědět. „No tak, co ti je? Jsi mi nějak povědomý, jako bych tě někdy už viděla.“ Ján se už vzpamatoval, uklonil se a odvětil: „Ne, nic mi není, paní. Musím se vrátit do osady. Musím něco vzkázat ohledně krav.“ Shohreca se usmála, dala mu na znamení, aby jí opustil. Ján nechal krávy na pospas osudu a s velikou rychlostí běžel přímo do osady. „Divný chlap, pomyslíla si, : ale někoho mi připomíná. Jako bych ho už někdy viděla.“ Zavřela oči a vzpomínala. V myslí se jí objevil kraj, ve kterém bydlel malý Julián, vypálila to území a vše pobila. Pak si vzpoměla, že procházela kolem těla muže, byl mrtvý. „Je to on! Z toho kraje žije jen jeden člověk a to je on! Je to mnich!“ Pomyslíla si, pustila se přímo za ním. Pak obrátila koně a usmála se: „Jemu nikdo věřit nebude. Mne ano, jsem paní.“ Uklidnila se, ale v duchu měla jen jedno: „Toho muže se potřebuji zbavit.“ Podívala se na svou šavli a záhadně se usmála. Ján utíkal přímo k Czalice a zakřičel: „Je tady!“ Czalika si jej všimla a ptala se: „Kdo je tady, Jáne? Kdo? Řekni mi to a kde máš krávy?“ „Jsou venku, neboj se, za chvíli se tam vrátím, ale ta žena je tady!“ „O kom to pořád mluvíš, Jáne, pojď dovnitř. Svolám schůzi.“ Ján souhlasil, vešel do velkého stavení a posadil se na židli. Za nemalý okamžik se ve stavení sešli všichni cikáni, posadili se na židle a čekali, co se bude dít. Marena se podívala na Jánovy oči a prohlásila: „Ján má vyděšené oči. Něco musel vidět, jinak by tak nebláznil.“ Ján přikývl a poklnul. „Cikáni, ozvala se Czalika, : Ján je vyděšený a já se ho ptám, co

viděl. Buďte všichni zticha. Ján nám to poví sám!“ Ján se postavil a s třepavým hlasem promluvil: „Tenkrát, jak jsem byl na svém území, tak k nám zavítala paní s padesáti vojáky. Vypálila a pobila celý můj kraj. Té paní říkají Černá Vlaštovka. Je tady. Viděl jsem jí.“ Marena se na něho podívala a ptala se ho: „Co jsi to říkal, Jáne?“ „Ano, slyšíš dobře, Mareno. Ta žena je tady, projížděla kolem ohrad, kde jsou krávy. Je to ona. Je to ona! Je to ona! Je to ona!“ „Kde je?“ Ptala se ho Czalika. „Nevím, rychle jsem utíkal pryč. Bojím se jí!“ Marena se podívala na Fera a poručila mu: „Fero, máš za úkol tu paní najít. Musíš zjistit, kde má nocleh!“ Fero se usmál a podotkl: „Je jasné, že ta paní bude v šenku. V šenku jsou i komnaty pro hosty z daleka. Nebude jí problém najít.“ „Fajn, přikývla Marena, : jak půjdeš k šenku, zjistí, jestli tam je opravdu. Pokud jí uvidíš, nic nedělej, já pošlu cikány ke knížeti Jaromírovi, aby poslal pro ní vojáky.“ Fero souhlasil, usmál se a zašeptal: „To bude hračka, Mareno. Už jdu.“ Czalika si vzpoměla na ten sen, co se jí v noci zdál a řekla si pro sebe: „Výložím na to své kosti, co mám v pytlíčku.“ Marena se na ni podívala a pravila: „Dobře, Czaliko, cikánský kmen bude sledovat tvůj výklad.“ Czalika si vytáhla ze skříňky pytlíček kostí, pořádně jej promíchala a vysypala je na zem. Četla: „Tento kraj navštíví žena, je to výborná bojovnice a je nebezpečná. Není jen tak obyčejná, i vlci i muži se jí budou bát. Nebojí se ničeho. Oheň!“ Zbledla. „Co tam, vidíš, Czaliko?“ Ptala se jí Marena zvědavě. „Mami, ten výklad z kostí je velice zlý a špatný. Něco zlého se přihodí. Mami, já mám strach.“ „Ničeho se neboj a už nevěšti, dcerunko moje.“ Czalika jí poslechla, zbledla a rychle si schovala kosti do pytlíčku. „Jdeme pracovat, navrhnul Štefan, : oběd musí být uvařený.“ Všichni přikývli a rozešli se. Czalika zůstala sama v místnosti a pomyslela si: „Že by ten sen byl pravdivý?“ Přestala nad tím přemýšlet a usmála se. Ján se vrátil zpátky ke krávám, spočítal je, nechyběla ani jedna, v duchu se zaradoval: „Vše je v pořádku.“ Fero se už nacházel u šenku, vešel dovnitř a posadil se na židli. Šenkýř se na něho podíval a utrousil poznámku: „Přijde si do šenku a peníze cikán nemá!“ Fero jej zaslechl, z kapsy si vytáhl zlatku a prohodil: „A co tohle, more? He?! Dej mi víno a něco k snědku, šenkýři.“ Šenkýř si vzal zlatku, zkontroloval jí a řekl si pro sebe: „Hm, je pravá.“ Otočil se a poručil pacholkovi: „Dones pánovi víno a něco k jídlu!“ Fero se uklidnil a ptal se: „Mám otázku, šenkýři. Mohu?“ „Co to bude, Fero?“ „Slyšel jsem, že je u tebe nějaká vzácná návštěva. Je to pravda?“ „Ano, je to pravda. Paní přijela včera. Je velice bohatá. Proč tě to zajímá, cikáne?“ „Nic, jen tak se ptám.“ Šenkýř se usmál, byl rád, že mu Fero zaplatil. Za nemalý okamžik se do šenku vrátila Shohreca, podívala se na šenkýře a oznámila: „Pěkný je to kraj. Zůstanu tady ještě tři dny a vracím se zpátky do Osmanska. Šenkýři, postarej se o mého koně. Hned!“ Šenkýř přikývl, zavolal pacholka a s přísným hlasem nadhodil: „Slyšel jsi! Upaluj!“ Pacholek byl jako z divokých vajec, rychle utíkal pro jejího koně a začínal se o něho starat. Fero se podíval na Shohreca, pohlédl jí do očí a ihned se zarazil. „Co je ti, cikáne?“ Ptala se. „Nic, jen jsem se zamyslel.“ Shohreca si vytasila šavli, zamířila k němu a ptala se: „Ty jsi z cikánské osady Trades, že?“ „Ano, proč se ptáš, more?“ „U vás v osadě je jeden muž. Viděla jsem ho u krav. Dojdi pro něho. Potřebuji s ním mluvit.“ „Víš, nikam se mi nechce, paní. Zrovna jsem přišel a chci se najíst a napít.“ „Nedělej drahoty, cikáne a dojdi pro něho. Zaplatím ti.“ „Ne, paní. Nechce se mi. My z kmene Trades máme peněz dost. Bohatí nejsme, ale nám to stačí.“ Shohreca si zasunula šavli, z kapsy vytáhla diamant a pravila: „Tenhle kámen bude tvůj, když mi toho muže přivedeš. Nic po tobě nechci, jen tohle.“ Fero se už začínal ošívát, sáhl si na ten diamant a pomyslel si: „Mít tenhle kámen, tak mi Magda poděkuje a za to si můžeme koupit mnoho dobytka, zbraně a ještě nám zůstane hodně.“ „Tak co?“ Ptala se. „Jo, dej mi ho a já pro něho zajdu, paní.“ Rozhodl se konečně. „Tak se mi to líbí, cikáne. Jdi pro něho a jak mi ho

přivedeš, ten diamant je tvůj.“ Fero se usmál, ani nedojedl a rychle upaloval pro Jána. Za nemalou chvíli jej přivedl, Ján se podíval na Černou Vlastovku a zbledl. Shohreca na něm poznala, že se bojí, usmála se a ptala se: „Co ti je, mnichu?“ „Jak víš, že jsem mnich?“ Ptal se se strachem. Shohreca se podívala na šenkýře a s hrubým hlasem rozkázala: „Vyklid' šenk! Chci být s ním o samotě a ty cikáne, ty si vezmi diamant a odejdi. Úkol jsi splnil.“ Fero beze slova si ze stolu vzal diamant, uklonil se a odkráčel pryč, jen šenkýř neposlechl. „No tak, popohnala ho, : vyklid' šenk.“ „To nemohu, paní. Přišel bych o hosty a o peníze.“ „Netrap se a poslechni. Škodu ti zaplatím.“ Šenkýř jí poslechl, tleskl svými rukami a ozval se: „Hosti, paní chce být o samotě. Přijďte až zítra. Zavírám!“ Hosté ho poslechlí, beze slova opustili šenk a mířili do svých domovů, zůstali uvnitř jen tři lidi, témi lidmi byla Shohreca, Ján a šenkýř. „Pro tebe to také platí, šenkýři.“ Šenkýř poslechl, uklonil se a opustil své stavení. Ján se podíval na paní, bál se jí, ale posadil se na židli. „Co jsi viděl ve své zemi?“ Ptala se ho klidně. „Tebe, paní. Jak jsi vypálila celý můj kraj a pobila jsi tamější lid. Ptám se tě, proč, paní?“ „Pomstila jsem malého chlapce. Církev zabila jeho rodiče. To je vše. Týkalo se to jen Juliána. Teď je u mne v paláci a má se dobře. Je v Osmansku.“ Ján se pomodlil a oznámil jí: „O tobě už ví kníže Jaromír. Má tvůj medailon a něco o tobě zjišťuje, paní. Řekl jsem to.“ To se Shorece nelíbilo, vytasila si šavli a zahrozila: „Knížete se nebojím, moc dobře vím, že je slabý. Neviděla jsem ho, ale moc dobře vím, že je slabý. Ráda bych tě nechala odejít, ale neudělám to. Takže co se stalo potom? Pokud vím, byl jsi mrtvý. Ale jak vidím, tak jsi to jen hrál.“ Jejich rozhovor sledovala jedna kuchařka, byla dobře schovaná v komnatě, která se nacházela přímo u kuchyně. Neodvážila se vylézt, jen poslouchala. „Musíš být zodpovědná za své zločiny, paní.“ Nadhodil Ján, moc dobře tušil, že jeho dny jsou sečteny. Shohreca se usmála a pravila: „Tobě věřit už nebudou, protože zmizíš ze světa, ale pokud se někdo pokusí být proti mně, špatně dopadne.“ Ján vstal, chtěl utéct, ale její šavle jej bodla přímo do srdce, Ján se podíval na svou ránu, v ruce měl svou vlastní krev, pohlédl na ní a upadl k zemi mrtev. „Ona ho zabila!“ Pomyslíla si kuchařka, byla ale zticha, jen si zakrývala svá ústa, aby nekřičela. Zbledla. Shohreca se rozhlížela po celém šenku, nikoho neviděla a usmála se: „Nikdo tady není. Ale co s jeho mrtvolou?“ Vzala si pytel, jeho tělo hodila do pytle, tahala jej ke stáji a pomyslíla si: „Toho těla se musím zbavit.“ Tahala pytel za sebou, naložila ho na svého koně, pak na něho nasedla a popohnala: „Hyjé! Do lesů!“ Jeden pacholek jsi jí všimnul, ale neodvážil se jí otázat, kam má namířeno. Moc dobře věděl, že je to paní a on je jen pacholek. Shohreca dorazila do hlubokých lesů, tam pohodila mrtvé tělo a pak se vrátila zpátky do šenku. Pořádně se umyla, posadila se na židli a usmívala se. K ní přišla kuchařka, která viděla vraždu, byla celá bledá a ptala se: „Co si ještě přejete, paní? Byla jsem pryč.“ Shohreca se usmála a podotkla: „Vino a něco k jídlu.“ Kuchařka jen přikývla, ihned odkráčela vyplnit její příkaz.